

BRUKSHUNDEN

ORGAN FÖR AVEL OCH DRESSYR AV RASERNA:

AIREDALETERRIER, BOXER, COLLIE, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Nr. 2

1942

COLLIE TILL BRUKSHUNDARNA

Collien måste äga det rätta uttrycket, heter det bl. a. i den engelska rasbeskrivningen för hundrasen i fråga. "Uttrycket", heter det vidare, "uppnås genom det riktiga förhållandet mellan huvud och nos, storleken, kroppsbyggnaden, färgen, ögonens läge och öronens rätta placering samt huru de bäras. Detta förlänar hunden det älskvärda, drömmande, halvt listiga men vakna uttryck, vilket gör den äkta collien till den vackraste av alla hundar." Mången tycker kanske, att det sista påståendet är något djärvt. Smaken är ju så högst olika och kanske allra mest smaken ifråga om hundar. Men skulle man fråga hundvännen, om han icke finner den äkta collien full av grace och aristokratisk resning synes det, att han obetingat svarar ja. Allt hos collien vittnar om lång och genomgripande förädling.

Vari från collien leder sitt ursprung och huru gammal hundrasen är, vet man ej. Men det påstås, ehuru obevisat, att den är den äldsta av alla hundraser. Vare därmed hur som helst, så mycket torde vara visst, att det slag av hund, som nu kallas collie, sedan långliga tider tillbaka använts såsom vallhund i England och Skottland.

Sannolikt är ordet "collie" av skotskt ursprung. Och man tror sig veta, att skotska fårherdar dragit upp rasen. De leddes av en naturlig önskan att få fram en vallhund med stor härdighet, nödvändigt på grund av det hårda klimatet i Skottlands högländer, där hunden skulle valla får. Genom omsorgsfullt urval fingo de fram den intelligenta, smidiga och rörliga vallhund efter vilken våra dagars collie dragits upp. Allt efter som tiden lidit har collieaveln sedermera delat sig i två grenar. Den ena har alltjämt haft till uppgift att få fram dugliga vallhundar, den andra har givit upphov till våra dagars mera sällskapshundsbetonade collie, eller vad man i England kallar utställningscollien.

Collien en hundras med skönhet och anor.

T. v. ch. Hilly Monavesti,
f. h. ch. Delwick Diplomat,
äg. fru A. Svärd, Tureberg.

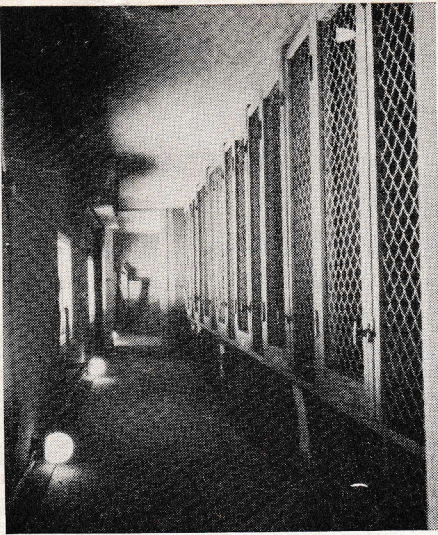
År 1860 tillät Birmingham National Dog Show Society i England för första gången att collies utställdes i en gemensam klass för alla slag av herdehundar. Här börjar sålunda utställningscolliens historia. Då samma sammanslutning anordnade utställning i Birmingham år 1871 uppvissades 17 collies. Av dessa blevo två berömda och av grundläggande betydelse för den fortsatta aveln, nämligen vinnaren Old-Mec och andraprinstagaren Old Cockie.

Redan är påpekat att våra dagars collie är uppdragen från vallhundar. Denna colliens ursprungliga uppgift har emellertid ej helt bibehållits. I varje fall torde de hundar, som visas på våra utställningar aldrig hava gjort ett ordentligt vallhundsdagsverke. Det är att hoppas, att en ändring härvidlag kommer till stånd,

sedan Svenska Brukshundklubben arrangerat collien bland brukshundarna. Så småningom borde man väl komma därhän, att varje collie, som aspirerar på ett högt utställningspris, först måste hava avlagt godkänt bruksprov av något slag. Rasen är för god att bortklemas till enbart sällskapshund.

En variant av collien, benämnd "bordeo collie" är däremot hos oss uteslutande fårvallhunden. Det är genom Svenska Fåravelsföreningens försorg som bordeo collien importerats till Sverige, och den har fått många och ivriga anhängare bland landets fårägare. Ifråga om exteriör är bordeo collien sin större släkting underlägsen. Men då det gäller att valla får, synes förhållandet vara det motsatta.

Sven Sixtensson.

Interiör av hundstallet i Västerås.

Natten till den 3 mars 1939 blev en av ASEAS nattvakter i Västerås under sin tjänstgöring på huvudkontoret överfallen och mycket svårt misshandlad. Händelsen var i korta drag följande: Nattvakten gick sin sedvanliga rond genom korridorerna och hade just gjort en översyn i ett av kontorsrummen i bottenvåningen, då han plötsligt i mörkret överraskades av en främmande person på blott ett par meters avstånd. Nattvakten frågade, vem det var, men fick intet svar. I stället riktades en ljusstråle mot honom, och omedelbart därefter tilldelades han ett kraftigt slag i huvudet. Han förlorade emellertid icke besinningen utan grep mannen med båda händerna i kragen och pressade honom hårt mot dörrposten. Till en början trodde han sig kunna rå på honom, men av det kraftiga slaget började det svartna för ögonen och i samma ögonblick föll han ihop och svimmade. Han återfick dock för ett ögonblick medvetandet men hade då släpats in i kontorsrummet där han på nytt tilldelades några kraftiga slag i huvudet. Denna gång av den tunga nattvaktsklockan, som väger 2 kilo. Slagen voro lyckligtvis icke dödande, varför nattvakten så småningom repade sig så pass mycket, att han kunde taga sig fram till portvaktsbostaden i samma våning. Eftersom övriga detaljer kring överfallet knappast hava intresse för läsaren i detta sammanhang, kan det ovan anförda vara tillfyllest.

Händelsen utgör som synes ett typiskt exempel på överfall och är dessutom av det slaget, att en bevakningshund haft ett utmärkt tillfälle att här visa, vad han kan duga till, och man torde utan tvekan kunna fastslå, att segern gått åt andra hållet, om nattvakten åtföljts av en god hund. För övrigt hade väl överfallet då icke ens kommit till utförande.

Frågan om effektivare bevakning togs omedelbart upp. Direktionen ifrågasatte införande av bevakningshundar, men nattvakterna voro icke särskilt intresserade härför utan förordade, att man skulle dubblera vaktpassen, d. v. s. låta två nattvakter göra sällskap under passen. Oaktat vakterna ställde sig tveksamma, stannade

Aseas bevakningshundar

Av

Revisor G. HOLMÉN

direktionen slutligen för införandet av hundar, och det dröjde ej så länge, förrän den första hunden sattes in i bevakningstjänsten vid ASEA i Västerås. Denne var en dobermannpinscher och därtill en god sådan, som ännu i dag är en av de bättre hundarna i ASEAS tjänst. Orubbligt säker, lugn, ytterligt vaksam, stor, kraftig och elegant — är denna hund en utmärkt representant för den typ av rasen, som borde ha framtiden för sig i dessa uppgifter.

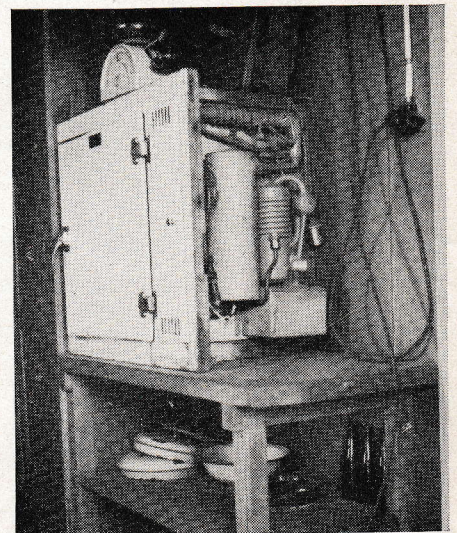
Nu har ASEA ett 20-tal bevakningshundar fördelade på verkstäder och kontor i Västerås, Ludvika, Stockholm och Finnspong. Schäferhundarna dominera givetvis, men även några Riesenschnauzer förekomma.

Det är dock icke så lätt att ordna bevakningstjänst i samband med hundar som det vid ett första överslag ter sig. För det första är det alltför brist på lämpliga djur, ty en god hund säljs inte gärna, och för det andra är det betydligt större brist på lämpliga förare. I synnerhet om man betänker, att inom den nuvarande nattvaktspersonalen en mycket ringa del tidigare sysselsatt sig med hundar över huvudtaget. Detta gäller givetvis icke enbart ASEA utan alla industrier av större omfattning där det kan bli fråga om insättande av flera bevakningshundar på en gång. Det är dock tillrådligt att så småningom söka lösa frågan i stället för att sätta hundar i händerna på alla vakter utan åtskillnad på lämplighet.

Till en början var man vid ASEA tveksam, huruvida hundarna skulle ställas på stall eller placeras i vakternas hem. Det sistnämnda förfaringssättet hade givetvis varit den ur alla synpunkter bästa lösningen, men förutsätter dock att nattvakterna gå in för uppgiften som om det vore deras egna hundar, att de ha full erfarenhet i ämnet och att husfriden inte störes genom den nye familjemedlemmens inträde o. s. v. Då alla därmed sammanhängande önskemål omöjligen kunde uppfyllas återstod endast att förlägga hundarna i gemensamt stall. I Västerås byggdes därför ett modernt stall för 8 hundar, som sedermera utökades att rymma 12 hundar jäm-

te 2 valpgårdar. I Ludvika började man med stall för 4 hundar och frågan om tillbyggnad är redan aktuell. Stallen inrymma elektrisk köttkvarn, kylskåp, värme och vattenledning samt givetvis sjukvårds- och annan nödvändig materiel. I utrustningen ingår ävenså till skyddsdräsyren hörande övningsmateriel.

För ASEAS vidkommande kan man nu konstatera att försöksstadiet i viss mån är övervunnet. Nattvakterna inse nämligen, att de i en god hund hava en utomordentlig säkerhet och därmed är mycket vunnet i det fortsatta arbetet. Huru länge hundarna komma att stoppa för den påfrestande tjänstgöringen återstår att se. Passen äro nämligen rätt långa och det intygas, att hundarna vid inställandet i stallet efter nattjänstgöringen äro rätt medtagna. Givetvis är tröttheten mer eller mindre individuell. Att för närvarande bestämma gränsen för deras prestationsförmåga låter sig ej göra, enär tröttheten även varierar

I modernt hundstall saknas ej heller kylskåpet.

Aseas förnämliga och imponerande trupp av bevakningsmän med hundar.

beroende på om hunden har inne- eller utepass. För hundar med innepass synes trappor vara särskilt tröttande, likaså lokaler med stark kemikalielukt, vilket t. o. m. kan förorsaka sjukdom. Den sträcka, som våra hundar i allmänhet tillryggalägger varje natt utgör 2—3 mil och man kan ju lätt räkna ut vad detta gör per år. Passen äro ungefär 8—9 timmar med korta vilopausar, som dock icke giva tid till någon sömn.

Ehuru hundarna vid ASEA hittills icke haft tillfälle att visa sin duglighet vid direkta överfall (övningsmoment av liknande art undantagna) kan det dock vara värdefullt att nämna följande episoder: För många år sedan hände det, att stölder bevingos vid ASEAS förrådslokaler i Ludvika. Man kom så småningom underfund med, att tjuvarna från en till förrådslokalen angränsande mindre väg togo sig upp på en stege till förrådslokalernas tak. Nattvakten lade sig en vinternatt tillsammans med sin schäferhund på lur bakom en lanternin på taket. En och en kommo tjuvarna försiktigt smygande uppför stegen upp på taket. Då de lämnat stegen skickade nattvakten fram sin hund, som i några viga språng snart var framme vid tjuvarna och "stälde" dem. Därefter fick nattvakten klara resten.

Den tidigare omtalade dobermannpinschern varskodde för icke så länge sedan under sin patrullering på huvudkontoret sin förare om en översvämning, som härledde från ett brustet värmeledningsrör i en av de övre våningarna. Hunden förutan hade nattvakten med all säkerhet inte i tid upptäckt översvämningen men på grund av hundens beteende inför det obekanta ljudet, vilket inte kunde uppfattas av nattvakten, kunde denne i tid ingripa och förhindra större skada.

Som ett bevis på hundens tillgivenhet kan nämnas, att en av våra nattvakter för någon tid sedan på väg till området för sitt pass plötsligt drabbades av hjärtslag och föll död ned på vägen. Hunden fann givetvis detta egendomligt, gnällde och blev allt mer orolig samt slickade den gamle döde vakten i ansiktet. Några civila per-

soner tillät han dock ej komma i närheten, utan först då några uniformerade poliskonstaplar anlände, lät hunden mannen omhändertagas. Förmodligen var det uniformen, som här var avgörande, enär hunden troligen hade goda intryck av på detta sätt klädda personer.

Ehuru hundbevakningen kan synas rätt dyrbar med nuvarande priser på såväl hundar som foder, är dock kostnaderna härför en billig "försäkringspremie". Dubblering av vakterna ställer sig givetvis ännu dyrare, och resultatet av denna bevakningsform kan ju diskuteras. Med hundbevakning följer även en psykologisk effekt, som man icke får underskatta. Vetskapen om, att det exempelvis finnes endast *en* hund inom ett stort industriområde gör kanske varken till eller ifrån, men om det däremot är känt, att området både in- och utvändigt bevakas av flera hundar, så betänker sig nog den obehörige ett par gånger innan han försöker ge sig i kast med dem. Vidare är det ett sällskap för vakten, och i hunden har han en vän, som han kan lita på. Med honom kan han känna sig trygg på vaktpassen, vilket i sin tur bör skona hans nerver från den oavlätliga nötningsprocess, som ingen vaktman torde vara främmande för.

Tack vare det outtröttliga arbete, som inom Arméhundväsendet och Svenska Brukshundklubben nedlagts i fråga om brukshundsrasernas användbarhet har dessa raser på senare år kommit allt mer till heders såväl inom industrier som enskilda företag, och det är att hoppas, att det icke enbart är en krigstidsföreteelse. Vad industribevakningshunden beträffar, kommer den säkerligen att förbli en permanent följeslagare vid vakthållningen, bara man kommer underfund med hans användbarhet. Sannolikt kan man räkna med en snabb utveckling inom detta område och därmed en stigande efterfrågan på lämpliga djur.

Författaren brukar ofta slå upp "Brukshunden nr 3 1941" och läsa Major Edströms artikel "Specialisering". Detta är en liten strålände avhandling, som bör läsas om och om igen. Med kursiverad stil

Ingå som medlem i Svenska Brukshundklubben!

står där bl. a.: "absolut specialisering". Där är en utgångspunkt, som klart anger riktlinjerna. Icke blott i vad det avser arméhundarnas utbildning utan även på vilket annat område som helst i hundens utnyttjande. För industriernas och de enskilda företagens vidkommande innebär detta, att man måste taga sikte på skydds-dressyren. Var och en, som sysslat med denna dressyrform vet, att det ingalunda är någon lätt sak att få fram en perfekt skyddshund. Själva skyddsarbetet vill gärna taga överhand, och då ligger det snubblande nära att arbetet spårar ur, och hunden blir mer eller mindre svårhanterlig. Det kan ju tyckas att en nattvakt skulle vara tillräckligt betjänad av en hund, som enbart har en god portion skyddsdrift. Men i det praktiska arbetet visar det sig snart att tillfredsställelsen med hunden och inställningen till hela uppgiften blir en helt annan, om hunden i övrigt har en god utbildning. I regel är det nog så, att de, som anse sig vara i behov av vakhundar för nattpatrulleringen, icke själva hava den erfarenhet, som är nödvändig för att avgöra en hunds lämplighet. Det är därför så mycket viktigare, att de hundar, som utbjudas till industrier eller enskilda företag, äro väl skickade för sin uppgift, så att tvivelsmål om hundens användbarhet och lämplighet icke behöver uppstå. Det lyckligaste vore givetvis, om industrierna själva kunde sköta om utbildningen av både hundar och förare, men i de flesta fall äro de icke beredda därtill.

Författaren vill därför till sist rikta en uppmaning till alla, som komma i kontakt med industrier eller enskilda företag i och för anskaffning av bevakningshundar, att vara uppriktiga i fråga om hundens användbarhet. Tänk på att köparen i många fall inte har tillräcklig erfarenhet i ämnet, men lura honom därför inte. Giv honom i stället tillfälle att själv, om det erfordras, avgöra om hunden passar honom. Tänk på, att den hund Du säljer eller rekommenderar går att fylla en viktig uppgift i samhällets tjänst!

Kontrollen är effektiv. Här en visitering med Arno av Trebergsklippan som uppmärksam iakttagare.

Kursavslutning och klubbafton

Den 17 maj avhöll Brukshundklubben en synnerligen lyckad klubbafton med prisutdelning, dans och allehanda förströelser. Klubbmästaren Friberg, väl assisterad av sin energiska hustru, stod för kvällens många lyckade arrangement. Så innehållsrika och väl förberedda, som klubbaftonarna numera äro, är det en ren förlust att icke vara närvarande. Närmare 150 personer hade hörsammat kallelsen, och i Gillets förnämliga lokaler stod glädjen högt i tak hela kvällen. Danspedagogen May Diver hade från sitt dansinstitut släppt fram bland andra de söta tvillingsystrarna York, vilka gjorde stor lycka. Klubbens egen medlem apotekare fru Palm föredrog på ett mycket konstnärligt sätt både allvarliga och mera skämtsamma saker. Här nedan följer några strofer ur en egenhändig tillagnan till brukshunden och kursen.

BRUKSHUNDENS SMÅ IAKTTAGELSER UNDER KURSEN OCH UNDER EXAMEN.

Jag är bara en vanlig brukshund jag som avlagt en finare examen i dag tillsammans med mina skolkamrater, bara fina hundar gunds å så våra hussar å mattar förstås.

Husse å jag ha gått i samma skola vi husse har pluggat å läst, men jag struntar i teori för jag är så klok, så jag klarar mej med praktiken men husse tar det allvarligt, han är rädd för kritiken.

Vi ha haft Hellgren till lärare, en sträng men klämmig herre som domderar å ryter, å ibland tar han dessvärre en kätting, — å slår den rätt på min stjärt då blir jag så rädd, så jag lyder tvärt.

Men jag tänker ibland, när jag ligger där å gnäller varför aldrig husse får kätting, han gör ej alltid rätt, han heller när han säger fel ord till mej, å fel ton, det är inte alltid lätt att vara hund, å ta reson.

T. ex. när husse å matte inte ens med god vilja på höger å vänster kan skilja då får en annan stryk, som försöker hjälpa dom när dom gör, som Sven Dufva — rakt tvärt om.

Nää — jag håller med Hellgren, när han sa:

"Det är ingen konst att lära hundarna det är värre att få hundägarna att lyda det kostar mej både svett å m(ö)jda".

Om man nå'n gång vill vara hund, å spela ett spratt å inte lyda sin husse, — då — börjar det "osa katt".

"Visa, vem som rårl!" ljuder Hellgrens stämma

han tror nog det är jag — men det är Matte, som regerar hemma.

Hon vill inte ligga plats, Gröna Damens lilla Golly så folk trodde ju förstås, hon var riktigt stollig

men hemma ligger hon plats hela dagen lång

då kan man väl inte begära de' — när hon kommer ut nå'n gång.

Rätt lustigt var att se en onsdagsmatte bli examinerad

ty hela tiden "satt fint" brevit hennes foxterrier som kommenderad

å viftade med tassarna, å jag skrattade i smyg

det såg ju ut, som ville han be, om ett riktigt bra betyg.

Nej, nu vill jag inte hålla på å skvallra mera,

för jag tillhör Brukshundklubben å är väldressera(d)

nu vill jag tacka Magister Hellgren, för han gjort män husse så käck,

å nästa säsong kommer jag igen, å lär mej apportera över häck.

Uppvisning i stor stil.

Brukshundklubben planerar att till hösten anordna en förnämlig uppvisning i Stockholm, förslagsvis å Östermalms Idrottsplats. Vid denna uppvisning kommer det yppersta av brukshundarnas prestationer att visas för allmänheten och klubben kommer givetvis att söka ernå samverkan med alla för arbete med hundar intresserade myndigheter.

Utställning i Stockholm den 13 september.

Preliminärt har Brukshundklubben beslutat förlägga sin sedvanliga höstutställning i Stockholm till söndagen den 13 september. Klubben kommer därvid att för bedömning av schäfer söka förvärva några av Tysklands förnämsta domare.

Utställning i Hälsingborg.

Svenska Brukshundklubben kommer att den 23 aug. anordna utställning i Hälsingborg för de 7 brukshundraserna. De tekniska arrangemangen i samband med utställningen komma att i huvudsak ombesörjas av Skåneavdelningen. Prisdomalistan är ännu ej definitivt uppgjord. I samband med utställningen kommer med största sannolikhet ett bruksprov omfattande åtminstone anlagsprov och nybörjarklass att äga rum.

Det gäller följaktligen för Syd-Sveriges hundägare att hålla sina hundar i god trim till sensommaren.

T. v. Gösta Olsson, som med Mats Kickan vid föregående års S. K. K.-utställning erövrade Gyllenhammars vandringspris för tredje gången. Ols Kennels ättlingar jämte resp. ägare: Inez Olsson, Sven Andersson, Märta Rönström, V. V. Pettersson och A. Berlin kunna beskådas här ovan i en långan rad,

Draghundstävlingar i Hudiksvall 1942 (SM)

- en värdefull lärdom för draghundsträningen.

Tävlingarna hade arrangerats av Svenska Draghundklubben med dess grundare major E. Edström som överdomare. F. ö. fungerade kapten N. O. Köhler, Hudiksvall, som tävlingsledare och dr H. Swartz som veterinär.

Tävlingsdagen den 4 mars hade föregåtts av ett par dygns snöfall, varför spårläggaren fanjunkare Hj. Lund, Sollefteå, med en patrull ur ett detachment av I 14 haft fullt arbete att hålla banan uppåkt. På morgonen före starten gick patrullen ånyo ut för spårning efter nattens snö. Termometern visade på -19° och stark ostlig vind bet i skinnet och försvårade ytterligare arbetet att hålla spåret uppe. Detta gick till större delen över öppna fält. Banan fick därför ej den fasthet som en dragare så väl behöver. Tävlingsledningen räknade därför med, att hundarna snart komme att trampa igenom och anbefalldes 20% reducering av lasten för alla klasser. Någon egentlig terräng med stark kupeering, för draghundstävling, där dragteknik hos såväl hund som förare kunde ställas på prov, stod ej att uppbringa i denna trakt.

Anmälningarna räknade 54 hundar, en siffra, som betydligt överstiger alla tidigare tävlingar av detta slag. Deltagare hade bl. a. sänts från Boden, Umeå, Östersund, Örnsköldsvik, Sundsvall och Sollefteå. Draghundsporten i Sverige håller på att bli ett stort evenemang och till nästa år är avtalat med ordföranden i Svenska Skidförbundet, fabrikör Sixtus Jansson, att draghunds-SM skall få ingå som ordinarie SM-moment. Det är draghundsporten värd. Trots kylan och blåsten kunde Skidstadion denna dag räkna in en intresserad publik på 3—400 personer, och utefter banan och vid kontrollerna hade ävenså många åskådare samlats.

Starten gick i klasserna A och C. A, uppdelad i AI för nybörjare, AII damer och AIII oldboys (över 35 år) för samtliga 10 km. CI och CII, resp. 1-spänn och 2-spänn, hade en bana på 30 km. Efter invägning började de tävlande samlas vid startplatsen. Lasten, efter reduceringen, blev för enspänn 18—24 kg och för dubbelspänn upp till 54 kg, vilket ungefär motsvarar vad en granatkastaruppsättning väger. Schäfern dominerade, riesenschnauzer och vorsteh därnäst i användbarhet. Arméhundväsendet gjorde i år ett nytt försök med ett exemplar av samojedras men med samma resultat som tidigare. Ehuru den kan draga oerhört tunga lass, lämpar den sig ej på tävlingsbanan, där snabbhet spelar en betydande roll. Bland förare igenkände man från tidigare draghundstävlingar Hj. Schibbye med "Pamp", fjolårsmästaren, vpl Håkansson med "Passo", som 3 gånger fått 2:dra placering, vpl Hallberg I 21, snabb skidåkare med den kända tävlingshunden "Tasso", furir Pentheikki med "Tang", vilket ekipage noterat glänsande tider vid arméhundväsendets träningar. Vilken, som skulle avgå med segern och bli årets mästare var svårtippat som alltid vid draghundstävlingar, där tillfälligheter spela in mer än annars och sätta tillsynes säkra beräkningar ur spel. I oldboysklassen startade bl. a. löjtnant F. O. Bergström och ingenjör U. von Segebaden, båda över 50 år och veteraner inom svensk draghundsport.

Banan bjöd från början på svårigheter genom att spåret gick i lös snö och i starten kunde man se hur den ena hunden efter den andra sjönk ned till buken. Man förstod på detta tidiga stadium, att de tunga hundarna hade små chanser, ävenså att goda tider voro utom räckhåll. Man kunde även räkna med att flera

skulle bryta loppet, vilket också skedde. Även för föraren blev loppet krävande genom den starka blåsten. F. Stenbohm från Umeå erhöll rätt svåra kylskador men gick dock i mål. För övrigt kollapsade två förare, den enes hund fortsatte ensam fram till målet. I CI-klassen kom ekipaget Håkansson först i mål på tiden 2 tim. 58 min. 28 sek. — en utmärkt tid i detta före — och ansågs som given segrare. Han blev dock snart detroniserad av Hallberg, som gick i mål på 2 tim. 57 min. 29 sek.! En ypperlig prestation. Ekipagen kommo nu slag i slag till mål men Hallbergs tid kunde aldrig hotas. Han förblev segrare och SM-mästare för året. Schibbye med "Pamp" belade 7:de plats efter serg. Mosén I 21, Pentheikki, A. Berg, Boden, G. Högvall A 8. I CII segrade korpral Sundgren I 20 på 3.35.44, närmast följd av furir Pettersson, arméhundväsendet, E. Wikberg, Essvik och furir Strandmark, arméhundväsendet. I damklassen segrade Karin Åsell med "Schaback" på 57.22. I nybörjarklass tog Bengt Eriksson med "Perra" hem segern, med dagens bästa tid på milslingan 51.22. I oldboysklass gick segern till M. Bylund på 53.17.8 eller 8 min. före närmaste man.

Draghundens uppgift är att i väglös terräng, tillsammans med skidloparpatrull ombesörja transporter. Dragaren går då i förarens skidspår, som ger fullt fäste. Tävlingsarna i Hudiksvall lade dock nya, viktiga synpunkter på träningen. En draghund är ej fulltränad förrän hans tjänstbarhet tillräckligt övats i lös snö. Denna detalj har redan prövats vid arméhundväsendet och ingår numera i dragträningen för arméhundar.

Arméhundchefen fann tävlingarna ur militär synpunkt utomordentligt givande och imponerades av de två främsta i C I, vpl Hallberg och vpl Håkansson; vars hundars prestationer han betecknade som "det bästa som hittills gjorts i svenska draghundsportens historia".

Flera stjärnor inom skididrotten bl. a. Elis Wiklund, Axel Danielsson, Göte Andersson, Kalle Pallin och Wikner följde hundspannen med stort intresse och voro rent entusiastiska för dagens tävling. Göte Andersson (Hellas) förklarade: "Jag kunde aldrig drömma om, att en hund kunde löpa så fort, slita så ohyggligt och orka så länge. Något liknande har jag aldrig sett i idrottsväg".

A. Åström.

Tainy, 1:a ö. kl., 1:a segr.-kl., cert., äg. herr Axel Brandt, Stockholm.

Champ. Winland Wixen, känd och framgångsrik fävlingshund. Ägare Kamrer Erik Sundqvist, Edsviken. Vårt lands första airedaleterrier som blivit brukshundchampion.

Brukshundarna i främsta ledet

Fastslaget är att hundbeståndet i Stockholm och för övrigt över hela landet, minskat åtskilligt det senaste året. Att hotet om förhöjd hundskatt skulle vara orsaken är ej troligt. Snarare har väl livsmedelsbristen varit den bärande orsaken. Glädjande nog har brukshundraserna icke drabbats av nedskärningen, vilket även kan avläsas genom den rangställning dessa intogo på Kennelklubbens sista utställning. Bland de 521 hundarna dominerade brukshundarna överlägset med schäfrar och airedaleterrier som de största grupperna.

Brukshundarnas berättigade popularitet i tider som dessa konstateras med glädje. Man får också hoppas, inte minst på grund av brukshundorganisationens grundläggande arbete, att ytterligare framsteg skall vinnas i såväl avels- som dressyrhänseende. På hundägarna ankommer att söka anslutning till Svenska Brukshundklubben och där söka få sina hundar utbildade för olika ändamål. Vårt land behöver flera hundar såväl för militärt behov som för andra ändamål såsom skydds- och bevakningstjänst m. m. Medlemmarna anmodas propagera för brukshundsaken

bland vänner och bekanta, så vår skara växer starkt och fort. Med-

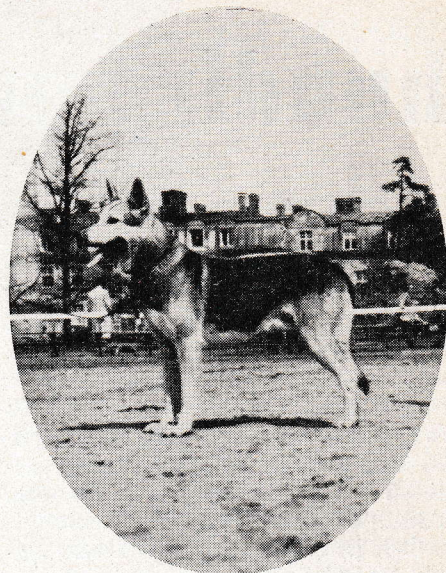
lemsavgiften är endast Kr. 6:— per år.

Laxstadens Jöns, 2:a segr.-kl., ägare fru Lilly Guldbrandsson, Stockholm.

Tasso, 1:a ö. kl., 1:a segr.-kl., ägare Banktjänsteman K. G. Berggren.

Cham. Säterjäntans Pägen, 1:a ö. kl., 1:a segr.-kl., armécert., 1:a uppf.-kl., ägare fru A. Tilosius, Viggbyholm.

De stulna skorna

Ett kapitel hämtat ur boken om Gamle Ragg, som presenterades i n:r 3 1941 av Brukshunden.

”Osäkerheten på landsbygden” var vid en viss tidpunkt föremål för en livlig diskussion i pressen. De dåliga konjunkturena hade medfört en över hela landet stegrad brottslighet. Från när och fjärran ingick rapporter till polismyndigheterna om snatterier, stölder, inbrott, överfall och rån. Matvaru- och speceriaffärer blev bestulna på livsmedel, telegrafstationernas kassor plundrades, till torkning uthängda

klädesplagg försvann på nätterna, vårdslösa, okända nattlogerare hade orsakat eldsvådor, ensamboende lärarinnor i obygden hade blivit dödligt skrämda av kringstrykande mystiska individer o. s. v.

I diskussionen hade bl. a. framkastats förslag om lämpligheten av att ha polisdresserade hundar av tjänlig ras i enskildas och polisens tjänst till skydd och säkerhet. I den aktuella frågan hade erfarna hundkännare framhållit, vilka utomordentliga tjänster en bra hund kunde göra.

Det var den pågående meningyttringen i tidningarna, som kom en god vän till husse och ortspolis i ett större lättbebyggt brukssamhälle att en dag ringa upp till oss och för husse klaga sin nöd. Han var fullkomligt ense med dem, som förfäktade pålitliga hundars insats för säkerhetens betryggande på landet och möjligheterna till många brotts uppkärande. Tyvärr hade hans energiska försök att få kommunalnämnden på platsen att dela hans uppfattning varit fullkomligt lönlösa. Hans påpekanden, att kostnaderna för en sådan hund väl betalade sig, och att den utgiften med fog kunde sättas före många andra mindre viktiga, det hade man inom nämnden inget öra för. Inte ens det faktum, att polismyndigheterna på landet självfallet icke kunde vara specialutbildade i kriminalteknik och därför hade ett värdefullt stöd och en god följeslagare i flera avseenden i sitt arbete i en bra, polisdresserad hund, fann förstälse.

— Kan du komma hit och ge en uppvisning med Ragg, så kanske jag får nämnden på andra tankar och min vilja igenom till hela traktens fromma, slutade han sina häftiga utgjtelser över de maktägandes ovillighet.

Husse insåg genast, att han och jag kunde slå ett slag för begreppet: hunden i

människans tjänst. Och varför skulle vi då inte göra det? Därför lovade han på stående fot, att vi skulle komma dit till platsen en bestämd dag.

— Men gå nu inte och lova ut några underverk. Jag skall lägga upp ett exempel, så som det kan ta sig ut i praktiken, och det skall Ragg få lösa inför gubbarnas ögon, tillade husse för säkerhets skull, innan samtalet tog slut.

Det var en vacker lördagsmiddag på eftermiddagen, som vi bilade iväg till samhället, som inbjudit oss. Solen gassade på, det var varmt och skönt, från ångar och åkrar slog doften av vackra blommor i regnbågens alla färger mot oss, och vi njöt i fulla drag av all naturskönhet. De enda störande momenten var de många lufsiga individer, som fräckt ställde sig mitt på vägen med utsträckta armar och tvingade bilisten, att antingen göra en skarp gir för att komma förbi eller också att stanna. Den ena vagabonden efter den andra försökte på detta sätt tilltvinga sig gratis skjuts. I regel såg dessa figurer ganska ljusskygga och ruskiga ut, så talet om osäkerheten på landsbygden var nog inte överdrivet. När de fick syn på mig, då jag tittade upp från fotsteget, fick de emellertid ganska bråttom att avsluta sitt ärende. De gossarna visste nog av erfarenhet vad en ”fyrbent deckare” kunde uträtta, och att man aldrig gick säker med en sådan i hälar.

På vägen hände ett litet intermezzo, som jag passar på att berätta, fast det inte har med spårhundar så mycket att göra utan kanske mera med hälar och bakhasor. När vägen var som smalast och gick genom en dunge med stora, vackra hängbjörkar, upptäckte jag plötsligt vid utgången ur en kurva en hel karavan av kor på vägen. Den

(Forts. sid. 15.)

Red Robin Roederich erövrade Vita kalk pokalen, ägare herr Gunnar Arvidson, Vallentuna.

På tal om hundfrämmande

— Ja, kära du, här kommer vi och överraskar. Vi kommer väl inte olägligt, eller hur? Och, för all del, ställ inte till något besvär för vår skull. Vi har alldeles nyss ätit. Nu var vi bara ute och gick med Fido ett slag och då tyckte vi det passade så bra att se om ni var hemma. Tänk, har inte Fido blivit stor?

Och in genom tamburdörren seglar ett våldgästande herrskap, åtföljt av ett stycke hund av svårbestämd ras. Scenen känner ni nog alla igen. Den är i sina stora drag alltid densamma, det är blott detaljerna som skifta. Hela problemet är ganska skiftande. Det kan hända att åsikterna gå i sär och man kan förvisso se saken från olika synvinklar. Dock skadar det ej att här ventilera frågan: skall man gå bort, klädd i hund?

Låt oss redan från första början utgå ifrån att man lika litet som man går i ljusbruna snörskor till frack, tar med sig den kära jycken, då man är bjuden på middag skriftligen åtta dagar i förväg. Man lär väl knappast gå klädd i hund, vare sig till frack eller smoking eller ens till förmiddagskavaj med randiga byxor. Det är i de mer vardagliga situationerna åsikterna skifta.

Här kommer en familj hem till mig. Den kommer förresten ganska ofta, och oftast objuden. Men alltid klädd i något, som skall föreställa en hund. Skarpa kynologiska iakttagare tro sig kunna skönja, att endera av det värda djurets förfäder, antingen på modernet eller på fädernet, eller möjligen på sidolinjen, varit vad man kallar en skotte. Djurets ifråga uppträdande har kommit mig att förmoda, att rasen ifråga ej precis stod i främsta ledet, då släktet canis stod uppställt för att ur Skaparens hand mottaga intelligensens gåva. Vidare hör till saken, att rasen, vare sig rasren eller ej, går omkring med ringa fri markhöjd under buken samt att den

har en damm-, smuts- och vattenuppsamlade pälsklädnad.

In stegar alltså ett herrskap med en dylik hund. Det har regnat ute och herrn i familjen har på sig rågummiskor av den typ som ej kan avtorkas å torkmatta utan långsamt avrinner på salongsmattan under närmaste timmarna. Vad hunden beträffar kan den, efter att ha tagit bottenprov i alla vägens vatten- och dysamlingar, knappast antagas bli något hot mot äkta mattan. Förvisso ej, ty skotten försvinner med ett om ej precis elegant, så dock språng, upp i bästa soffan.

Det hör nämligen till historien att hussar och mattar till hundar av den typ som har ringa fri markhöjd anse att djuren vila bäst i soffor. Vissa raser av lågbenta och långhåriga djur äro däremot vanda att endast ligga i fåtöljer. Jag kände en tax en gång, som blott låg i Chippendalefåtöljer. Ställningen på stolsbenen måtte i det fallet ha väckt den lilla hundens sympati.

Nåväl, i dylika fall har nog både hundvänner och vanligt folk ungefär samma mening. Men man har svårt att säga ifrån, vill inte vara ofin eller såra. Man tiger och lider. Och man försöker ju vara hundvän, djurvän och vän till sina vänner.

Det finns ett annat slags familj, som kommer på besök ibland också. Ni känner nog igen den. Familjen, vars hund har ett speciellt lynne, som man måste ta hänsyn till.

Har jag egen hund, måste jag låsa in den, ty den påhälsande Fido kan inte vara tillsammans med en stor och farlig hund. Fido har det där humöret att han retas, smånafsas och irriteras tills han tiggat tillräckligt länge om en sittopp och får den. Och Fidots matte vill absolut inte utsättas för några själskakningar. Alltså måste hunden i huset dra sig tillbaka. Har jag själv inte hund, får jag dra undan min

katt, min papegoja, min kanariefågel eller eventuellt mina guldfiskar. Ty Fido måste regera ensam i huset. Han är gäst och hans temperament tål ingen irritation av andra djur. Sak samma är förhållandet med hans matte.

Ha vi egentligen olika uppfattning om detta slags Fido? Eller är det månne fler än jag, som anser att sådana där hundar som inte kunna vara tillsammans med andra djur, borde stanna hemma?

Men vi ha andra, kvistigare fall. Här kommer de gamla kära vännerna på besök med sin älsklige Fido. Vännerna ha nyss ätit, så för all del, inte skall vi göra några besvär för deras skull inte. Fast nog ser man hur näsvingarna vibrera på både husse och matte för att vädra om det finns någon omalen kaffeböna i huset. Men däremot skulle husse och matte sätta oändligt värde på om vi ville ta ut Fido i köket och ge honom litet vatten.

Naturligtvis får Fido litet vatten. Han slafsar i sig två och en halv liter, och när det är gjort, nosar han på alla skåpdörrar i kök och skafferier, sätter upp frambenen på diskbänken, gnäller en smula diskret och ger med all tydlighet tillkänna, att han ej ätit på senaste fyra eller sex timmarna. Å för all del, suckar hans matte, skall ni nödvändigtvis ge honom något att äta, så ge honom bara lite grann, för han är inte hungrig alls! På så sätt försvinner husets sista köttbit. Ty Fido äter inte bröd, annat än möjligtvis mazariner.

Ja, det har ju sina sidor med sådant slags hundfrämmande. Inte vet jag just om det är så mycket roligare, när det kommer den slags Fido, som viftar på svansen. Viftar så våldsamt att han slår omkull den äkta ostindiska krukkan, husets största gipskatt och lättare bokskåp, moraklockor, taburetter och blomkrukor. Samt dessutom visar en förvånande älsklighet, då det gäller att sitta vackert framför matbordet, lägga huvudet älskligt på sned, vifta lätt med norra tassens och se så rar ut att hans matte inte kan undgå att ge honom de bästa bitarna från bordet.

Ja, det är faktiskt riktigt rart med hundfrämmande. Jag vet inte vilket som är mest välkommet; om man får i huset en strävårig terrier, vilken jagar runt tills han

snott in sig i alla gardiner, draperier och syrkorgar som finns där, eller en Grand Danois som inte ätit senaste dygnet; eller en pekings som släpar magen två kilometer längs landsvägen och sedan måste vila i förmakssoffan; eller om folk har med sig en spets, som gripits av sådan försvarsvilja att han skäller så fort det hörs minsta knäpp av fotsteg i trappuppgången.

För min privata del tror jag inte, att husets egen hund sätter så förfärligt stort värde på hundfrämmande. De flesta hundar se nog med samma »förtjusning» intrång på sina marker som de älska att se en annan hund äta ur deras egen matkopp.

Men å andra sidan finns det ju också hundar, som äro välkomna, när de komma bort. Många hussar och mattar ha blivit bortbjudna för sina hundars skull. De allra flesta av oss kunna nog peka på fall, där »hundgubbar» varit med i svängen bittida och sent, så länge deras verkligt trevliga hund fanns med, men vilka helt kommit undan från världen sedan de förlorat hunden.

Låt oss emellertid inte sluta med några levnadsregler eller några etikettföreskrifter i fallet »gå bort med hund». Utan låt oss uttala en stilla förmodan, att folk som ha hunden med sig när de komma på besök, ofta ha just en sådan hund, som man inte kan lämna ensam hemma i våningen. Antingen för att den skäller sig fördärvad eller också därför att den biter sönder allt vad huset har.

VÅR TAVLINGARNA

Domarnas kritiska blickar följa de tävlande. Fr. v. A. Rosell, Axel Helligren. Per Sundqvist

Vårens tävlingsprogram slutfördes i och med tävlingen för skydds- och spårhundar vid Helenelund söndagen den 17 maj. Dessförinnan hade tävlingar omfattande samtliga grupper avhållits i Södertälje den 19 april, i Uppsala den 26 april och i Nynäshamn den 3 maj samt tävlingen för rapport- och sjukvårdshundar vid Helenelund den 14 maj.

Detta program var nog alltför digert med kraftiga påfrestningar för såväl tävlande som funktionärer och bör nog modifieras något till ett kommande år. Märkligt nog har dock icke märkts någon tävlingsleda hos förarna — snarare tvärtom — men en del hundar, särskilt sjukvårdshundar, ha vid de senaste proven visat bristande arbetslust.

Det kan kanske vara av intresse att höra att i dessa nu avslutade tävlingar sammanlagt deltagit 24 skyddshundar, 17 spårhundar och 15 sjukvårdshundar, varjämte till avläggande av anlagsprov anmäلتs 46 hundar eller inalles 117 hundar.

Beträffande resultaten kan ur

prislistorna utläsas att: i *Södertälje* så gott som samtliga hundar lyckades relativt bra med en poängsumma av i genomsnitt aningen över medelpoängen; i *Uppsala* enda mera anmärkningsvärda resultat uppnåddes av en skyddshund och en rapporthund, båda i högre klass samt av sjukvårdshunden i segrarklass, medan poängen i övrigt låg under medelnivån; i *Nynäshamn* rapporthundarna lyckades särskilt bra och att också ett par spårhundar nådde goda resultat. Sjukvårdshundarna hade däremot en mindre lyckad dag. Att i *Stockholm* (Helenelund) sjukvårdshundarna voro i mindre gott slag och endast två segrarhundar med nöd och näppe nådde betyget godkänd, vilket också var förhållandet med rapporthundarna i segrarklass samt spårhundarna med undantag av nybörjarhunden i sistnämnda klass. Skyddshundarna däremot voro över lag utmärkta och nådde mycket goda resultat, särskilt fyra segrarhundar varav en i högre klass hävade poäng i stor skala.

Som allmänt omdöme torde man kunna påstå att träningen trots den långvariga, snörika och stränga vintern tycks ha skötts bra och att hundmaterialet i stort sett är prima. Man vill dock gärna hoppas på en avsevärd uppräckning till höstens stora meetings framförallt ifråga om sjukvårds- och spårhundsgrupperna, där särskilt sjukvårdshundarna borde kunna utökas kvantitativt och tråda fram med väl besatt nybörjarklass. Ja, förresten borde nog i samtliga grupper nybörjarklassens numerär ökas om tillväxten ej skall stagnera.

Alltså: Ni ägare av godkända anlagsprovshundar: Gå in för fortsatt utbildning av Edra hundar och träning i någon passande grupp så att samtliga nybörjarklasser i höst bli mera välbesatta av tävlande med olika raser.

PAKS.

VAD ÄR DETTA

frågar sig säkerligen mången av tidskriftens läsare. Det är ej heller att förundra sig över då tingestena ifråga ej tillhöra den tid vi leva i. Föremålen upptäckte red. i Rademaschersmedjans museum i Eskilstuna. Enligt uppgift användes dessa »livstycken» att spänna på hundarna vid vargjakter för att skydda dem mot bett. Klädseln förefaller vara mycket bastant men kanske något ovig.

Göteborgsutställningen

Prisdomareberättelse av Einar Stohm för dobermannpinscher och riesenschnauzer:

Söndagen den 26 april 1942 hade under tecknad det nöjet att döma dobermannpinscher och riesenschnauzer på Svenska Brukshundklubbens utställning i Göteborg. Utställningen var förtjänstfullt ordnad i Göteborgs slakthus. Trots det ganska avlägsna läget från det inre av staden hade ett förvånansvärt stort antal personer tagit sig ut till utställningsplatsen dels för att bese de utställda hundarna och dels för att taga tillfället i akt att få se slakthusets storslagna anläggningar.

De grupper, som under tecknad hade att granska voro icke stora endast en dobermannpinscher och fem riesenschnauzer. Samtliga hundar voro dock av god kvalitet.

Innan jag övergår till att beskriva de olika hundarnas förtjänster och fel, ber jag att till min ringsekreterare, Herr F. Andersson, få framföra mitt tack för hjälpen i ringen under bedömningen.

Dobermannpinscher.

TIK.

Öppen klass och segrarklass.

58. *Götaholms Lorry 1862 NN.*
Äg. Herr Bertil Lidén, Borås. Svart med bruna tecken. En medelgod tik utan större fel. Den övertygande ädelheten saknas dock. Benstommen i klenaste laget. Mera kraft i hela byggnaden vore önskelig. 1:a ö. kl. o. 1:a s. kl. Tiken kunde icke tilldelas championat.

Riesenschnauzer.

HUNDAR.

Öppen klass.

18. *Negus av Trebergsklippan 1269 PP.*
Äg. Fru Gunborg Andersson, Göteborg. En fyraårig hane av god typ, lagom storlek och stor kraft. Bakhuvudet väl grovt. Hårlaget borde vara tätare. Färgen god utom på benen, där det gråa inslaget var iögonfallande. 1:a ö. kl.
19. *Rhajan av Lindby.*
född den 24 juni 1941 e. Emo v d Baldurshöje 2439 PP u. Peg José-Rose Gay av Käppala 636 LL. Äg. Herr Linnar Sundberg, Vara. En grov och mycket kraftig 10 månaders valp. Här har grovleken tagit överhand och ädelheten saknas. För grovt och oädelt huvud, ojämt bett, mjukt hårlag. Hundens skjuter rygg under gång. 2:a ö. kl.
20. *Snobben av Trebergsklippan 129 RR.*
Äg. Juvelerare Bertil Carlsson, Kungsbacka. Tillfredsställande typ, kraftig och lugn till temperamentet, hårlag, färg och ögon bra. Hundens hade dock en del fel som måste påpekas. Sålunda är ryggen i längsta laget och hunden är kobent på höger bak. De brett kuperade öronen gör att huvudet ser brett och oädelt ut. 1:a ö. kl.

69. *Negus Baltzar 2497 PP.*
Äg. Bankkamrer Sixten Norén, Göteborg. En elegant och ädel hund, med god resning men samtidigt kraftig. Hundens var vid tillfället ganska mager, varför den verkade väl högbent. Hårlag och färg voro utmärkta. Hundens rörde sig elegant och friktionsfritt. Det största felet var dock de allt för ljusa ögonen, vilket gjorde, att jag icke med bästa vilja kunde placera hunden högre än 2:a ö. kl.

TIKAR.

Öppen klass.

21. *Babs Maritza 465 RR.*
Äg. Avdelningschef Joh. Peterson, Malmö. Tiken, som är född den 10 juli 1940, var väl utvecklad, kraftig och av god typ. Den var dock icke utan fel. Hårlaget borde vara strävare och tassarna voro lösa, särskilt de bakre. Tiken var den bästa av de uppvisade riesenschnauzerna. 1:a ö. kl., 1:a s. kl. och hp. Den kunde dock icke tilldelas utmärkelse för championat.

HUNDAR.

Segrarklass.

I denna klass segrade n:r 18 *Negus av Trebergsklippan* framför kennelkamraten n:r 20 *Snobben av Trebergsklippan*, som erhöll 2:a pris. Dessa båda hundar äro ganska lika i typ och byggnad för övrigt. *Snobben* måste dock nöja sig med andra-placeringen på grund av sina större fel, se öppen klass.

Prisdomareberättelse av C. Leuhusen för airedaleterrier, boxer, collie och rottweiler:

Airedaleterrier.

54. *Ravallac Roederich 941 RR.*
Äg. Fru Richardis Sörvik, Göteborg. En mycket god typ. Långt ädelt huvud, väl ansatta men något veckiga öron. Mörka uttrycksfulla ögon. Bra bett. Lagom storlek och kraftig benstomme. Lång ädel hals med god resning och vacker ansättning till ryggen. Välliggande skuldror och slutna armbågar. Stark och lagom lång rygg. Bra kors och väl ansatt svans. Korrekt front, stabila ben och bra fötter. Långt välformat lår, lagom vinkel i knät. Hasvinkeln likaledes korrekt. Bakifrån sett något hastrång. Prima hår och färg. Saknar ännu den rätta spänsten i sina rörelser. Hundens kan betecknas som synnerligen lovande, ehuru den ännu är något outvecklad. 1:a ukl., 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
1. *Matador av Ringön 606 SS.*
Äg. Kriminalkonstapel Carlo Furness, Göteborg. Stor, kraftig men mycket oädel hund. Grovt huvud, något stora men välliggande öron. Vackra ögon. Kort hals med "halspåse". Bra bål med kort stark rygg och lagom djup.

Väl ansatt svans. Bra bringa och front och kraftig benstomme. Bra skuldror och armbågar. Korrekta framben. Låren för smala och knapp hasvinkel. Står korrekt fram men hjulbent bak. Bra hår och färg. 2:a ökl.

2. *Trottens Tovaritch 2244 PP.*
Äg. Apotekare Yngve Palm, Stockholm. En synnerligen elegant och korrekt hund men mycket feminin. Ädelt huvud med vackra ögon och lagom stora välliggande öron. Bra bett. Torr ädel hals med vacker övergång i ryggen. Skuldrorna för raka. Utmärkt rygglinje och svansansättning. Lagom djup. Bra bringa och front. D:o framben och fötter. Bakdelen i övrigt korrekt men något hastrång. Hårremmen kunde önskas strävare. Goda rörelser. 1:a ökl., 2:a skl.
71. *Rex 1859 RR.*
Äg. Banktjänsteman Rolf Lindé, Västra Bodarna. Stor kraftig men oädel. Grovt och kort huvud med något stora men välliggande öron. Ljusa ögon. Vacker hals och god resning. Skuldrorna för raka. Ryggen lång. Svansen väl ansatt men för kort kuperad. Prima framben och front. Smalt lår och raka hasor. Pälsen sträv men kortklippt. Schvungfulla rörelser. 2:a ökl., 2:a brhkl.
72. *Bobbsen 2492 PP.*
Äg. Herr John V. Johansson, Halmstad. Ger ett svagt intryck genom sin dåliga bakdel. Tämligen bra huvud, dock utan maskulinitet. Öron utan anmärkning ävenså ögon. Ryggen för lång, korset svagt och sluttande med låg svansansättning. Bra framben och skuldror. Skjuter rygg och är passgångare. Bra hår och färg. 2:a ökl., 1:a brhkl., hp.
3. *Riona Roederich 315 SS.*
Äg. Konsul C. R. Carlström, Kungsbacka. Obetydlig tik. Huvud utan anmärkning. Lång hals. Halspåse. Bra skuldror och front. Djup bröstkörg. Lång rygg. Platta lår. Kohas. Slapp och liknöjd. Bra päls. 2:a ukl., 3:e ökl.
4. *Malmgårdens Topsy 1826 RR.*
Äg. Herr Gunnar Johansson, Halmstad. En utmärkt modell med prima terrieruttryck. Långt kraftigt huvud med bra ögon och öron. Lång ädel hals. Bra skuldra men något kort överarm. Ryggen för lång men rak och stark. Svansen väl ansatt. Bra front. Något grövre ben skulle ej skada. Utmärkt bakdel och mycket goda rörelser. 1:a ökl., 2:a skl.
5. *Royal Romance 1923 PP.*
Äg. Kandidat Stig Ahlberg, Göteborg. Prima typ med kraft och ädelhet. Välmodellerat huvud med vackra ögon och öron. Lång, ädel hals med god ansättning och resning. Korrekt rygg. Bra skuldra och överarm. Prima framben, front och fötter. Bra lår men för vek i hasleden varigenom tiken visar tendens att trampa igenom. Bra päls. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
6. *Singas Beatrix 1832 NN.*
Äg. Fru Margit Norrbohm, Halmstad. En trevlig typ med vackert huvud, öron och ögon. Bra hals. Lång rygg Korrekt bog och lagom bröstdjup. Utmärkta framben och front. D:o bakben. Bra päls. 1:a ökl., 1:a brhkl., 4:e skl.

56. *Furesö Charlotte 1632 RR.*
Äg. Skådespelerskan Ingrid Foght, Stockholm. Kraftig och tilltalande tik med bra temperament och god resning. Mycket vackert och uttrycksfullt huvud. Lång, ädel hals. Kort, stark rygg. Djupt bröst och god front. D:o framben. Lösa fötter. Utmärkt bakdel. Bra hårrem. Prima rörelser. 1:a ökl., 3:e skl.

Boxer.

7. *Nero av Ringön 607 SS.*
Äg. Fru Tora Nordell, Ämål. Kraftig hund med god benstomme. Huvudet för doggbetonat med tjocka kinder och kort nos. Vacker rygglinje och bra bål. Står något trångt på frambenen. 2:a ökl.
8. *Rolands Kano 337 RR.*
Äg. Herr Henning F. Svensson, Agnesberg. Mycket trevlig och typisk boxer. Huvudet för övrigt bra men har något grova kinder. Vacker hals och bra bål. Utmärkt front och prima fötter. Skuldrorna för raka. Benstommen väl lätt. Utmärkta rörelser. 1:a ökl., 1:a skl., cert.
9. *Dairy 608 SS.*
Äg. Fru Nora Nilsson, Göteborg. Huvudet är för lätt och spetsigt. Något liten men mycket välskapad kropp. 2:a ökl.
10. *Gällstas Karja 202 PP.*
Äg. Tandläkare Torsten Ericsson, Enskede. Kraftig tik med god typ. Bra huvud med ljusa ögon. Vacker hals. Ryggen för lång. Skuldror och bogar utmärkta. Mellanhanden för vek. I övrigt utan anmärkning. 1:a ökl., 1:a skl., cert.
11. *Bobbie-Blackie 609 SS.*
Äg. Fru Astrid N:son-Blank, Göteborg. Liten och obetydlig hund med spetsigt nosparti. Tunn benstomme, lång rygg och lågt svansfäste. 3:e ökl.
12. *Hasan 2493 PP.*
Äg. Herr Charles Henricson, Göteborg. En förstklassig hund med prima kropp och god resning. Bra huvud men med något kort nosparti. Prima bogar och förstklassig bål. Bra benstomme, front, utmärkta ben och fötter. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.

Collie.

13. *Hobby 610 SS.*
Äg. Redaktör Allan Svensson, Göteborg. Lagom stor och med välbyggd kropp. Huvudet har för bred hjässa och är något kort men har en vacker flat överlinje välformade och vackert burna öron. Mörka ögon. Prima bål. Står bra på korrekta ben och fötter. Vacker färg och päls. 1:a ökl., 1:a skl.
14. *Sandy 1547 RR.*
Äg. Fabrikör Hans T. Dohrmann, Malmö. Synnerligen vackert huvud. Prima öronställning. Kroppen är något för kort. Ena bakbenet deformerat på grund av benbrott. I övrigt är hunden bra. 1:a ökl., 2:a skl.
15. *Tarsan 611 SS.*
Äg. Fröken Irene Fransson, Göteborg. Stor kraftig något oädel hund. Bra huvud fast en smula brett mellan ögonen. Kroppen något högbent med kantigt kors. Står fransyskt, vilket inverkar på hundens rörelser. Fötterna för veka. Bra päls och färg. 2:a ökl.

57. *Sacco 612 SS.*
Äg. Herr Bror I. Eriksson, Göteborg. Huvudet något kort och kupigt. Prima kropp med stark rygg och vacker linje över kors och svans. Bra bogar och ben men något för långa fötter. 1:a ökl., 3:e skl.
16. *Sessan 1986 PP.*
Äg. Herr Ernst Carlsson, Jungskola. Synnerligen ädel och god typ med långt ädelt huvud. Korrekta öron. Ögonen kunde önskas mörkare. Tiken har tyvärr något överbett. Vacker hals och prima rygglinje med god svansansättning. Lång bra bog. Prima ben och fötter samt korrekta rörelser. Utmärkt päls och vacker färg. 1:a ökl., 2:a skl.
17. *Wossi 1481 RR.*
Äg. Herr Ernst Carlsson, Jungskola. Utomordentligt god typ med prima huvud, öron och ögon. Ryggen en aning sänkt och korset en smula högt. I övrigt är tiken prima. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.

Rottweiler.

22. *Björn 2500 PP.*
Äg. Yrkeslärare Axel Fihn, Göteborg. För stor och tung — alla mått i överkant — huvudet i god proportion till kroppen. Öronen för stora och slappt hängande. Ljusa ögon. Mycket bra bog, framben och fötter. Bra rygg och kors men för raka bakben och utåtriktade fötter. 2:a ökl., 2:a brhkl.
23. *Japp 2539 PP.*
Äg. Skomakare F. O. Karlsson, Bengtsfors. Lagom stor och god typ. Bra huvud med vacker proportion mellan bakhuvud och nosparti. Kraftig och väl ansatt hals, god resning och rygglinje, utmärkt bål, bra bog, mellanhanden något mjuk. Sotig färg. 2:a ökl.
24. *Lindhaga Kaiser 614 SS.*
Äg. Ingenjör Harry Wallberg, Göteborg. Lagom stor. Bra bakhuvud men för långt, smalt nosparti. Mörka ögon och bra öron, bra rygg och ben, vackert kors och välvinklade bakben, något utåtriktade armbågar. Alltför vekt temperament. 2:a ökl.
25. *Roy 615 SS.*
Äg. Fröken Vanda Andersson, Göteborg. Höjden i överkant, vackert huvud, bra rygg, något grund i bröstet, bra bogar, ben och fötter, hasen dock för rak. Goda rörelser. 1:a ökl., 3:e skl.
26. *Tell von der Hackerbrücke 2766 PP.*
Äg. Fru Gerd Hydén, Stockholm. En 62 cm hög hund av mycket god typ. Kroppen prima med stark, rak rygg, lagom djup, utmärkt skuldra och överarm, bra ben och fötter, utmärkt kors, lår och hasvinkel. Hundens kruz är bakhuvudet, som är för runt. Vackra, mörka ögon och välliggande öron. 1:a ökl., 2:a skl.
27. *Ch Vogt vom Köhlerwald 1144 NN.*
Äg. Direktör Wilhelm Rönström, Högländstorget. Mycket förnämlig rottweiler med charmant, välproportionerat huvud, välliggande, lagom stora öron och mörka ögon. Kraftig och torr hals, ryggen något lång, större bröstdjup önskvärt. Armbågen ligger ej fast. Utmärkta ben och fötter, prima kors, lår och hasvinkel. 1:a ökl., 1:a brhkl., 1:a skl., cert. o. hp.

Prisdomareberättelse av F. W. Wülfing för schäfer:

Herr Wülfing har inkommit med en synnerligen intressant och utförlig prisdomareberättelse, som tyvärr på grund av utrymmesskäl ej kan införas in extenso.

Söndagsförmiddagen var ägnad åt prisbedömningen. Vid en utställning bör utställaren vinnlägga sig om att framföra sin hund i toppform, d. v. s. med välvårdat yttre och så att hunden visar upp sig för domaren på ett fördelaktigt sätt. Därtill fordras först och främst en allmän förberedelse. Genom omsorgsfull vård av hårlaget, lämplig utfordring och motion bör man dra försorg om att inte framvisa en svulten hungerkonstnär, ruggig och borstig, kanske t. o. m. smutsig utan en kraftig, vältrimmad hund i god form. I all synnerhet bör man förbereda hunden för framvisandet och för vistandet på utställningen. Vidare bör man vänja hunden att gå i koppel lugnt och ordentligt. Om möjligt tillsammans med andra hundar och ledd av en främling. Ty det är inte meningen att hunden i en främmande omgivning med svansen mellan benen skall söka sin tillflykt mellan sin föräres ben eller snurra runt som en snurra, därför att han är rädd att bli trampad på hasorna av den som kommer efter. Å andra sidan bör han inte heller kasta sig över sina grannar eller i översvallande levnadsglädje hoppa upp på alla han kommer åt. Tvärtom bör hunden i ringen iaktta en lugn och naturlig hållning

59. *Jackie 1610 PP.*
Äg. Herr Sture Hellström, Göteborg. Alltför långt "stövarehuvud", dessutom lång rygg. 2:a ökl., 3:e brhkl.
28. *Ritza 616 SS.*
Äg. Ordningvakt Einar Pettersson, Göteborg. Väl utvecklad ungdom med prima kropp, ben och fötter. Huvudet är emellertid för långt, vilket nedsätter typen. 2:a ukl.
29. *Cingla av Trebergsklippan 1083 RR.*
Äg. Herr Allan Karlsson, Nya Varvet. En verkligt bra tik, har lagom stort och mycket proportionerligt huvud, kraftig hals och god resning, utmärkt bål, välliggande bog, bra ben men något mjuk mellanhand. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
30. *Eisy 2541 PP.*
Äg. Nattvakt Bertil Elihn, Lillhagen. Stabil och bra tik, vackert huvud, dito ögon och öron, nosen en aning lång, ryggen ävenledes lång och något sänkt. Bra bogar, ben och fötter. 1:a ökl., 2:a skl.

och röra sig så att domaren har möjlighet att ingående bedöma honom och avväga hans för- och nackdelar i jämförelse med konkurrenternas. Man måste ha klart för sig att domaren *måste bedöma hunden så som han ser den, så som den visar upp sig*. Att det sistnämnda sker så bra som möjligt är den framförandes sak. Man bör även vänja hunden vid att villigt öppna gapet och att låta dra upp läpparna, så att domaren får tillfälle att kontrollera tänderna, ty en god brukshund måste ha ett bra bett. Ungefär en halvtimme före prisbedömningen i den klass, till vilken hunden är anmäld, hämtar man ut hunden och låter den få röra på sig ordentligt. Vid bedömandet av hållningen bör man söka ut en jämn yta, där hunden kan stå jämnt på alla fyra; genom att sakta låta hunden trampa fram- eller bakåt kan man korrigera bristfällig hållning och benägenhet att dra benen under sig eller motsatsen. Därvid bör hunden hela tiden föras i kort koppel och ha känning med den framförandes hand. Vid rörelsernas bedömande bör hunden ej galoppa, ty schäfern är en travande hund, och man bör lämna honom full rörelsefrihet. Ännu en gång vill jag betona: hunden skall trava, ej springa. —

Jag vet att dessa påpekanden äro kända för gamla utställare, men det är vår plikt att hjälpa nykomlingar och att låta dem få del av våra erfarenheter så att de inte bli missräknade. Ävenså bör man gång på gång upprepa: "Schäferavel är brukshundsavel" och "Arbetet med din hund öppnar hans själ för dig".

Och nu till hundarna:

HUNDAR.

60. *Kenhan 330 SS*.
Äg. Herr Rolf Gunnar Steen, Nya Varvet. En 10 månaders hund, för sin ålder väl utvecklad. Till hans förtjänster hör: bra bröstdjup och bringa och god rygg. Hunden skulle bli bättre genom flitig motionering. 1:a ukl.
32. *Bill 617 SS*.
Äg. Gymnastikdirektör Wilhelm Lindskog, Göteborg. Den vita färgen verkar störande hos hunden, bakdelen för svag och gången bunden. Annars en god hund med bra bröstdjup. 2:a ukl.
33. *Boy 2141 RR*.
Äg. Herr Bror Eriksson, Göteborg. Ryggen fast och bra ävensom bröstet av tillfredsställande djup, likväl kunde bringan vara bättre utvecklad. Bakbenen borde vara bättre vinklade; lösa bogar. Marktrång, trippande steg, den ljusa färgen stör. 2:a ukl.

34. *Brix 2182 RR*.
Äg. Bageriidkare Nils Tingström, Mölndal. Liten hund med kraftig benstomme och bra rygg, tillräckligt bröstdjup. Då bakbenen äro för litet vinklade blir gången ej nog flytande. 2:a ukl.
35. *Dick II av Åsabo 506 RR*.
Äg. Herr Bertil Larsson, Göteborg. Stor kraftig, proportionerlig hund med tillräckligt vinklade ben, men man önskar en kraftigare bakdel. 1:a ukl.
36. *Kim 1459 RR*.
Äg. Herr Evert Alexandersson, Göteborg. En medelstor hund med bra kropp och väl vinklade ben, som visades upp väl fet, vilket förstörde det goda helhetsintrycket. 1:a ukl.
37. *Roy 316 SS*.
Äg. Hemmansägare Henry Johansson, Fjärås. En kraftig, svart hund med god front. Bakbenen måste bli bättre vinklade. Ryggen ännu något svag. 1:a ukl., 1:a ökl.
38. *Baré av Trebergsklippan 2768 PP*.
Äg. Sjukvårdare Sigfrid Svensson, Göteborg. Hund med god resning och bra bröst. Ryggen bra, då hunden står stilla, men ger efter något i trav. Bra benbyggnad, vilket verkar fördelaktigt på steget. 1:a ökl., 3:e skl.
39. *Götholms Dick 605 SS*.
Äg. Herr Gösta Johansson, Agnesberg. Väl bibehållen hund vid 7 års ålder. Bröstdjupet tillfredsställande, ävensom vinklarna. Ryggen bra dock skjuter han upp den något. 2:a ökl.
40. *Dover av Trebergsklippan 1799 PP*.
Äg. Droskägare Johannes Berndtson, Hönö. Medelkraftig 2-årig hund med bringa, bra rygg och väl vinklade bakben. Fjädrande gång. 1:a ökl., 4:e skl.
41. *Enghäll Arno 320 PP*.
Äg. Civilingenjör Yngve Sjögren, Göteborg. Hund med tillräcklig bringa men med stela bakben av medelkraftig kroppsbyggnad. Lam genom operation. 2:a ökl.
42. *Graff 645 PP*.
Äg. Fröken Lydia Ahlgren, Nyköping. Hund med god resning. Ryggen bra i stillastående, men då bakbensens steg icke är nog kraftigt, blir ryggen något nedsänkt bakom bogarna i gång. 2:a ökl.
43. *Klodo av Åsabo 1478 PP*.
Äg. Tränare Eric Karlsson, Mölndal. Hund med bra manke och fast rygg, något uppdragen i njurpartiet, måste överhuvudtaget bli kraftigare. Svag benbyggnad för att vara av hankön. Gången tillfredsställande. 2:a ökl.
44. *Champion Nestor von der Natterburg 860 RR*.
Äg. Direktör Henrik Andreasson, Mölndal. Hund med bringa, tillräckligt bröstdjup, skuldran sluter väl till, rak rygg, väl vinklade bakben, fjädrande, vägvinnande steg. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
45. *Champion Rosenhofs Muck 2318 PP*.
Äg. Bagarmästare Erik Lennartsson, Alingsås. 3-årig fast hund med god resning, bra bringa, skuldrorna ligga väl till, fast rygg och bra gång. 1:a ökl., 2:a skl.
46. *Rosenhofs Rapp 1830 RR*.
Äg. Fabrikör O. H. Andersson, Göteborg. Hund med bröstdjup, fronten tillfredsställande. Bakbenen borde vara bättre vinklade och mera kraft i steget. Ryggen fast, lösa bogar. 2:a ökl.

61. *Rosenhofs Don 2015 RR*.
Äg. Herr Sigge Larson, Varberg. Hund med rak rygg och bra bröst. Bakdelen ej tillräckligt kraftig, lösa bogar. 2:a ökl.
62. *Rosenhofs Pan 250 SS*.
Äg. Sergeant Erhard Jörgensen, Kristianstad. Stor, kraftig hund med riklig ljus färg. Den röda svanstippen tecken på degeneration. 2:a ökl.
63. *Frisco av Ringön*.
Äg. Kontorist Curt Evert Eriksson, Partille. Kraftig brukshundtyp med bra bröst. Fronten bättre än bakdelen, som borde vara kraftigare. 2:a ökl.
64. *Tess 2596 PP*.
Äg. Handlande B. J. Holmgren, Tågarp. Bra byggd med rak rygg. Trots bra kroppsbyggnad har hunden ej så vägvinnande gång, som man kunde vänta. Trippande steg. 2:a ökl.
65. *Toy 619 SS*.
Äg. Herr Helge Johansson, Nya Varvet. Hund av knappt tillfredsställande typ, som framförallt måste bli kraftigare. Bunden gång. 3:e ökl.
70. *Puck 2142 RR*.
Äg. Fru Kerstin Hammarin, Göteborg. Det gjorde mig ont att inte kunna ge denna goda brukshund högre pris. Han är visserligen kraftigt byggd, men helhetsintrycket störes genom svansställningen. Bakbenen kunde vara bättre vinklade. Bröstdjup finnes. 3:e ökl.

TIKAR.

Erfarenheten har lärt att tikmaterialet alltid är något bättre än hundmaterialet. Så var det även denna gång, vilket är glädjande, då det ju i huvudsak är på tikarna som man bygger aveln.

47. *Penny (Dixy) 1066 RR*.
Äg. Herr Wilgott Eliasson, Surte. En medelstor tik med bra bröst och god front. Bakbenen borde vara bättre vinklade. 1:a ukl.
48. *Dixie 1655 PP*.
Äg. Poliskonstapel Henry Johansson, Kungsbacka. Tik av medelstorlek med flotta linjer, torr och välvinklad. Prima gång. 1:a ökl.
49. *Katja av Åsabo 2508 PP*.
Äg. Herr Bertil Larsson, Göteborg. Tänderna äro något avnötta i underkäken. Kraftig tik med fast rygg och välvinklad, vägvinnande gång. 1:a ökl., 4:e skl.
50. *Kuna av Trebergsklippan 677 PP*.
Äg. Tulltjänsteman Evert Johansson, Göteborg. En välbyggd tik av bra typ, manken bra, flotta, vägvinnande steg. 1:a ökl., 2:a skl.
51. *Kuna av Åsabo 508 RR*.
Äg. Herr Eirk Tjäder, Göteborg. En tik som vore bra i linjerna och kroppsbyggnaden om hon ej vore för fet. Hon måste alltså bli torrare. Bakbenen borde vara bättre vinklade. 1:a ökl.
52. *Nadja 541 RR*.
Äg. Löjtnant Ingemar Bondeson, Kristianstad. Stor hund, som framförallt måste bli kraftigare. Helhetsintrycket annars gott. Ryggen sänker sig något bakom bogarna vid gång. 2:a ökl.

Skövdeutställningen

Den 14 juni 1942 avhölls i Skövde en vällyckad utställning för de sju brukshundraserna med deltagande från så gott som hela mellersta och södra Sverige. I samband med utställningen var en storslagen uppvisning anordnad, vid vilken en förnämlig grupp hundar från Stockholm demonstrerade avancerad appelldressyr, en av stockholmopolisens tjänstehundar, tjänstehundsutbildning m. m. Slutligen förekom en av löjtnant Nelson, K. 3, med stor precision genomförd uppvisning av arméhundar i tjänst under praktiska förhållanden. Denna sistnämnda demonstration var utan tvekan den förnämligaste som hittills genomförts i Sverige.

Prisdomareberättelserna följa här nedan.

Prisdomareberättelse av Einar Stohm för dobermannpinscher och riesenschnauzer:

Dessa båda grupper voro icke stora men kvalitén var genomgående god, vilket bevisas därav att samtliga hundar i båda grupperna belönades med 1:a pris i den öppna klassen.

Innan jag övergår till kritiken av de enskilda hundarna, ber jag få framföra ett tack till min ringsekreterare, fru Inga Kallenberg, för god hjälp under bedömningen.

Dobermannpinscher.

TIKAR.

11. Ahrola.

Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. En 3-årig, svart tik, mycket välväxt och elegant. Ädelheten har dock kanske tagit väl mycket överhand, varför kraften blivit något tillbakasatt. 1:a ökl., 1:a segrarkl., cert. o. hp.

66. Arméns Dea 2716 PP.

Äg. Arméhundväsendet, Sollefteå. En tik av utomordentlig kvalitet, i sin fulla kraft, säkerligen en bra avelstik. Korrekt bröstdjup och bringa och en fast stram rygg. Bakdelen hade jag tilltrött mera kraft men kanske är hon dräktig. 1:a ökl., 1:a brhkl., 1:a skl., cert. o. hp.

67. Vikunja vom Haus Shütting 40 MM.

Äg. Direktör Henrik Andreasson, Mölndal. Den gamla tiken har bibehållit sig väl. Bettet avnött. Lårmskulaturen kunde vara bättre. Bra bröstdjup och ryggen fast. Gången är ej felfri. Sina sista dagar borde hon endast ägna åt sina modersplikter ty i konkurrens med de schäfertikar, som vuxit upp efter henne, torde det väl vara sista gången som man återfinner henne bland 1:a pristagarna. 1:a ökl. 3:e skl.

Kennel av Åsabo.

Äg. Direktör Henrik Andreasson, Mölndal fick ett välförtjänt första pris i uppfödareklass.

Jag tager tillfället i akt att även här tacka min ringsekreterare Herr Erhard Lorné för god hjälp i ringen.

12. Lotti 2724 PP.

Äg. Skräddaremästare Gunnar Svensson, Nacka. Svart med bruna tecken. Tiken är född den 17 sept. 1940 och borde vid det här laget vara i det närmaste utväxt. Då den stod stilla och visade upp sig i ringen verkade den mycket elegant och tilltalande. Så snart den började röra sig kommo dock en del fel till synes. Hela bakdelen är bunden av det stela korset och bakkenens rörelser tvungna och släpiga. 1:a ökl., 2:a skl.

40. Skarabergs Hälly.

Äg. Fru Dagmar Elfström, Skövde. Tiken är född den 3 juni 1938, brun med ljusa tecken, väl utvecklad och i god kondition. Den är dock väl liten för att kallas brukshund. Ögonen är i ljusaste laget och färgen borde vara mörkare och renare. 1:a ökl., 3:e skl.

Riesenschnauzer.

HUNDAR.

13. Rhajan av Lindby 613 SS.

Äg. Herr Linnar Sundberg, Vara. Svart, ett år gammal, mycket kraftig och välutvecklad, kvadratisk och stabil hund, färg och hårlag prima. Det är synd att denna vackra hund skall ha ett så allvarligt fel som karprygg. Detta kommer till synes bäst under gång, då den skjuter rygg ganska betänkligt. Dessutom var bettet litet ojämt. Hunden tävlade även i ökl. och segrarklass. Trots dessa fel som nämnts och då hunden för övrigt är av mycket hög kvalitet tilldelades den 1:a ukl., 1:a ökl., 4:e skl.

14. Laxstadens Nappe (Jöns) 1941 RR.

Äg. Fru Lilly Guldbbrandsson, Stockholm. Svart, ett år gammal. En rätt stor hund av tilltalande typ och ädelhet. Framförallt har denna hund god resning och mycket goda rörelser. Här synas inga fel ligga hindrande i vägen. På grund av sin ungdom är hunden ännu icke fullt färdig. Det fattas massa och muskulatur, vilket kan komma med tiden. Hunden verkar därför en aning lång i ryggen. Man kunde även önska renare färg på ben och huvud. 1:a ökl., 2:a skl.

15. Laxstadens Nebukanesar 575 SS.

Äg. Körsnär Gustaf Gawelli, Örebro. En helbroder till föregående och ganska lik denne. Det fattades dock kondition och muskulatur hos hunden, vilket kan komma med tiden. Här och färg prima. Hunden har ett ovanligt

kort kors, vilket gör att rörelserna icke äro fullt fria bak. Totalintrycket störes av de klumpigt kuperade öronen. 1:a ökl., 3:e skl.

16. Negus av Trebergsklippan 129 RR.

Äg. Fru Gunborg Andersson, Göteborg. Hunden är född den 21 april 1938, svart, av god typ och i god kondition. Den är kvadratisk och välbyggd och icke behäftad med större fel. Jag skulle dock önska litet mera ädelhet, friare gång bak och renare färg å benen. 1:a ökl., 1 skl., extrapris. Enligt mitt förmenande var hunden icke av den klass att den kunde tilldelas certifikat.

17. Snobben av Trebergsklippan 129 RR.

Äg. Juvelerare Bertil Carlsson, Kungsbacka. Svart, 1 1/2 år gammal. Kraftig och välutvecklad hund av ganska god ädelhet. God färg och bra hårlag. Helhetsintrycket störes av de för brett kuperade öronen. Hundens största fel var dock att han är kobent bak, särskilt på höger ben. 1:a ökl. Den kunde dock icke tilldelas pris i segrareklass.

AVELSKLASS.

41. Ch Tann vom Pfahlhof 253 NN.

Äg. Körsnär Gustaf Gawelli, Örebro. Tävlade med följande avkomma:

14. Laxstadens Nappe (Jöns),

15. Laxstadens Nebukanesar,

13. Rhajan av Lindby,

38. Suzanne-Lizz av Lillbo.

Gruppen tilldelades ett välförtjänt 1:a pris i avelsklass samt hederspris.

Prisdomareberättelse av Birger Dahlin för airedalterrier, riesenschnauzer (tikar) och rottweiler:

Airedalterrier.

1. Roman Raider Roederich (Peter) 2487 PP.

Äg. Polisman Arvid Saxling, Göteborg. En ädel, elegant hund med bra kropp, hårlag och goda rörelser. Vacker färg. Typiska, mörka ögon. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.

2. Trottsens Tovaritch (Tommy) 2244 PP.

Äg. Apotekare C. Y. Palm, Stockholm. En typisk, elegant hund, med bra kropp, muskulatur och hårlag. Mörka ögon och goda rörelser. Står mycket nära Nr 1, men har icke fullt så markvinnande steg fram som denne. 1:a ökl., 2:a skl.

3. Warland Whatelse (Judy) 1950 PP.

Äg. Fru Richardis Sörvik, Göteborg. En typisk, väl samlad tik med vackert huvud, bra kropp och goda rörelser. Vacker resning. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.

35. Bisbi av Saxa 1103 RR.

Äg. Fru Elfe Tegnér, Stockholm. En ung, vacker och ädel tik med god resning, kraftig muskulatur och goda rörelser. Bra hårlag. 1:a ökl., 2:a skl.

Riesenschnauzer.

38. Suzanne-Lizz av Lillbo 1805 RR.

Äg. Överkonstapel Einar Stohm, Stockholm. En typisk, kvadratisk byggd tik med god muskulatur. Mycket goda rörelser. Kraftigt, väl utbildat kors. Bra hårlag och skägg. Ögonen kunde varit mörkare. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.

Rottweiler.

18. *Björn 2500 PP.*
 Äg. Yrkeslärare Axel Fihn, Göteborg.
 En typisk, kraftig hund med bra hårlag och färg. Vål stora öron, för ljusa ögon och för ljust halsskinn. För lite vinklad bak. 2:a ökl.
19. *Gästis Nisse (Jack) 2995 PP.*
 Äg. Herr G. A. Nyberg, Stockholm.
 Bra huvud och ögon. Vacker brun färg. Något högbent. Bättre vinkling bak önskvärd. 1:a ökl., 3:e skl.
20. *Jeff av Wennberga 1274 RR.*
 Äg. Herr Helge Nyberg, Lilla Alby.
 En typisk, muskulös hund med bra kropp och hårlag. Kraftig benstomme. Ögonen kunde varit mörkare. 1:a ökl., 2:a skl.
21. *Ols Buster 735 PP.*
 Äg. Herr Gösta Olsson, Ängby. En typisk rottweiler med bra huvud, ögon och väl burna öron. Bra kropp och god muskulatur. Stelheten bak minskad sedan S. K. K:s utställning i Stockholm i våras. 1:a ökl., 1:a skl., 1:a brkl. o. hp.

Till min ringsekreterare,, fru Terre Rosengren, mitt hjärtliga tack för verkligt god hjälp.

en klocka som tål...

— för män i stål

REVUE
sport

Endast hos urmakare

Stötsäker
 Vattensäker
 Antimagnetisk

Prisdomareberättelse av
 Axel Hellgren för collie
 och schäfer:

Collie.

HUNDAR.

9. *Sandy 1547 RR.*
 Äg. Frabrikör Hans T. Dohrman, Malmö. Kraftig hund med livligt temperament. Bättre vinklad fram än bak. Bra bröst och bringa. Bra bett. Steget ej perfekt på grund av skada i ena bakbenet. Skyggade vid lindrigt hot. Totalintryck: Mycket gott. 1:a ökl., 1:a skl.

TIKAR.

10. *Sessan 1986 PP.*
 Äg. Herr Ernst Carlsson, Jungskola. Vacker rygglinje. Smalt bröst med ej tillräckligt djup. Bringa felas. Marktrång. Överbett. Bar vid uppvisningen öronen tillbakastrukna men visade senare korrekt öronställning. Mera frimodighet önskvärd. 2:a ökl.

Schäfer.

HUNDAR.

23. *Haik.*
 Äg. Ingenjör Rolf Gülich, Karlsborg. Högbent med uppdraget njurparti. Armbågarna ej tillräckligt slutna. Bringa felas. Fransysk ställning. Vackert huvud. Prima bett. Ögonen för ljusa. God karaktär. 2:a ukl., 3:e ökl.
24. *Arméns Don 2709 PP.*
 Äg. Arméhundväsendet, Övergård. Medelstor välbyggd hund med bra bröst och bringa. Vacker rygglinje, bra ben och fötter. Bra huvud. Korrekt bett men 2 tänder utslagna. 1:a ökl.
25. *Arméns Dugg 2891 PP.*
 Äg. Arméhundväsendet, Övergård. Kraftig elegant brukshundtyp med bra bröst och bringa. Normala vinklar. Utmärkt steg. Vackert huvud. Prima bett. Mörka ögon. Mycket god karaktär 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
26. *Arméns Fylax.*
 Äg. Arméhundväsendet, Övergård. Lagom stor. Bra bröst. Vackert huvud. Prima bett. Mörka ögon. God karaktär. Läpparna ej tillräckligt slutna. Något kohasig. 1:a ökl.
27. *Bojar av Trebergsklippan 784 NN.*
 Äg. Centralpolis Konstapel Gösta Holmgran, Göteborg. En tilltalande kraftig brukshundtyp med vacker rygglinje, bra bröst och bringa. Normala vinklar. Mellanhanden svag. God karaktär. 1:a ökl., 2:a skl. Extra pris.
28. *Bylow.*
 Äg. Herr Östen Hansson, Karlskrona. Överbyggd. Smalt bröst, som saknar djup. Marktrång och fransysk. Uppdraget njurparti. Två premolarer felas. Trippande steg. Karaktären ej fullgod, frimodighet saknas. Bör icke användas till avel. 3:e ökl.
30. *Kenhan 330 SS.*
 Äg. Herr Rolf Gunnar Steen, Nya Varvet. Lagom stor. Bra bröst och bringa. Vackert huvud. Korrekt bett. Bra steg. En aning fransysk. 1:a ökl., 3:e skl. Extra pris.

Silvervargen av Tägabo, godkänd i anlagsprov den 17 maj, endast fem och en halv månader.

31. *Pojken.*
 Äg. Fru Maj-Britt Ström, Karlskrona. Spinkig oädel typ med smala ben och uppdraget njurparti. Bringa felas. Trippande steg. God karaktär. Korrekt bett. 3:e ökl.
32. *Ramonas Jack 1891 JJ.*
 Äg. Herr Ragnar Jansson, Huvudsta. Lagom stor med vacker rygglinje. Bra bröst. Normala vinklar. Mellanhanden svag. Vackert huvud. Korrekt bett. Läpparna ej tillräckligt slutna. Bra steg. God karaktär. 1:a ökl., 4:e skl., 1:a brukshkl. Extra pris.

TIKAR.

33. *Arméns Dea 2716 PP.*
 Äg. Arméhundväsendet, Övergård. Lagom stor med vacker rygglinje. Bra bröstdjup, bra ben och fötter. Vackert huvud. Prima bett. Bra steg. Mycket god karaktär. 1:a ökl., 1:a skl., cert. o. hp.
34. *Kuna av Trebergsklippan 677 PP.*
 Äg. Droskägare Johannes Berndtson, Hönö. Vacker rygglinje. Bra bröst och bringa. Bra vinklad. Vackert huvud. Korrekt bett. Utmärkt steg. Vaknen och i skarpaste laget, ägaren bör se upp så att ej skärpan slår över. 1:a ökl., 2:a skl. Extra pris.
36. *Säterjäntans Ronny 1704 PP.*
 Äg. Godsarrendator Folke Stenvall, Fridene. Medelstor tik med normala vinklar, bra bröst, bra ben och fötter. Mörka ögon. Prima bett. En premolar felas. För mycket markerad pannavsats. Oädelst huvud. 1:a ökl., 3:e skl. Extra pris.
- Arméhundgården, Övergård, uppvisade en representativ uppfödargrupp. Gruppen bestod av följande nummer: 24, 25, 26 och 33, alla med 1:a pris i öppen klass och 2 av dem dessutom första pristagare i segrarklass med certifikat. Gruppen erhöll 1:a pris o. hp.

Till min ringsekreterare Herr Gösta Olsson vill jag rikta ett hjärtligt tack för god hjälp vid framförandet av hundarna.

Boxer.

GULA.

4. *Enelidens Arpo 706 PP.*
Äg. Fröken Maj Landström, Sigtuna. Korrekt huvud med vackra ögon och bra läpplinje. Något ljus nos. Kvadratisk kroppsbyggnad. Drar upp ryggen både när han går och står, vilket sätter ned det eljest goda helhetsintrycket. 1:a ökl., 1:a skl.
 5. *Rolands Kano 337 RR.*
Äg. Herr Henning F. Svensson, Agnesberg. Prima helhetsintryck. Korrekt huvudform men väl kraftiga kinder. Vacker halslinje. Bra kroppsbyggnad. På bakbenen fattas vinkling, varigenom rörelserna bak blir något bundna. 1:a ökl., 2:a skl.
 39. *Skarabergs Pascal (Nero).*
Äg. Löjtnant Carl Gust. Meijer, Skövde. Ganska trevlig hund med kraftig muskulatur. Har emellertid alltför kort näsrygg, för stora utstående ögon och då och då synlig tunga. Kort rygg, som han dock gärna skjuter i höjden. Lösa mellanhänder och spretiga tår. Rör sig bra. Svagt andra pris. 2:a ökl.
 41. *Skarabergs Remo.*
Äg. Köpman Carl Hoonk, Skövde. Stor kraftig hund med oerhörd kraftig bestomme. Huvudets form förstör hundens helhetsintryck, i det nospartiet är för långsluttande utan tillräckligt markerat stop. Bra ögon. Halsskinn. Bra ben och rörelser. Korset för slutande. 2:a ökl.
 6. *Paquita 710 SS.*
Äg. Fru Erna Dahlerus, Lidingö. Nätt tik med trevligt helhetsintryck. Proportionerligt huvud med bra ögon och bett men nospartiet borde vara något kraftigare och ha fylligare läpplinje. Vacker halslinje. Bra ben och rörelser. Tiken verkar något tunn och outvecklad. 1:a ökl., 1:a skl.
- TIGRERADE.
7. *Hassan 2493 PP.*
Äg. Herr Charles Henriesson, Göteborg. Utmärkt helhetsintryck med prima huvud med allra bästa uttryck. Vackra ögon. Prima kroppsbyggnad med utmärkta rörelser. Bra rygglinje. En i allo korrekt hund, möjligen skulle man kunna tala om en aning halsskinn. Framfördes utomordentligt väl. 1:a ökl., 1:a skl., cert, champ. o. hp.
 8. *Tittina 1207 NN.*
Äg. Herr Jonas Widlund, Midsommarkransen. En fem år gammal tik med huvud av det gammalmodiga slaget med dåligt markerat stop. Tänderna sitta ojämnt i underkäken, vilket gör, att de skymta något. Bra ögonfärg. Ganska bra kroppsbyggnad men dålig gång på bakbenen med låsta rörelser. Svagt andra pris. 2:a ökl., 1:a brhkl.

Till min ringsekreterare Fru T. Rosengren ber jag få framföra ett hjärtligt tack för god hjälp i ringen.

Tävlingen i Halmstad

Fredagen den 24 april 1942 anordnade lokalavdelningen i Halmstad en tävling omfattande nybörjarklass för rapporthundar samt prov för två anlagshundar. I rapporthundsklassen tävlade 3 airedaleterrier och 1 schäfer, vilka samtliga godkändes. Bland prestationerna bör särskilt nämnas airedaleterriern Bobbsens utomordentliga rapportföring. Tyvärr var ingen av hundarna tillräckligt genomarbetad i appellen, varför poängsiffrorna icke i något fall räckte till uppflyttning i högre klass. Tävlingen var dock märklig i så måtto att det torde vara första gången som ej mindre än 3 airedaleterriers på en gång godkändes såsom brukshundar och därvid verkligen visade, att de väl fyllde fordringarna i de mest kvalificerade momenten.

Prislistan följer här nedan:

ANLAGSPROV:

1. *Zepp* (Schäfer), äg. Grosshandlare Aronson, Halmstad. Godkänd.
2. *Ray* (Schäfer), äg. Musikdirektör Hugo Norén, Halmstad. Godkänd.

RAPPORTHUNDGRUPP.

Nybörjarklass.

1. *Bobbsen 2492 PP* (Airedaleterrier), äg. Herr John Johansson, Halmstad. 280 p.
2. *Singas Chérie 1827 RR* (Airedaleterrier), äg. Fröken Gunnel Isaksson, Halmstad. 238 p.
3. *Singas Beatrix 1832 NN* (Airedaleterrier), äg. Fru M. Norrbohm, Halmstad. 236 p.

Rajah 2028 RR (Schäfer), äg. Fru A. Salvén, Halmstad. Godkänd. 226 $\frac{3}{5}$ p.

Sven Hydén.

Sektionsstyrelsernas ordförande.

Sektionen för *airedaleterrier*: Direktör Folke Lindahl, Linnégatan 86, Stockholm. Tel. kontor 20 32 10, bostad 62 20 36.

Sektionen för *boxer*: Kontorschef Th. Berneck, Rörsoppsvägen 11, Enskede. Tel. 49 30 46.

Sektionen för *dobermannpinscher*: Överkonstapel Einar Stohm, Verkstadsgatan 1, Stockholm. Tel. 41 38 06.

Sektionen för *riesenschnauzer*: Överkonstapel Einar Stohm, se ovan.

Sektionen för *rottweiler*: Tjänsteman Anton Angmar, Bergsättervägen 9, Helene-lund. Tel. 35 1499.

Sektionen för *schäfer*: Tjänsteman Hj. Jarnander, Bondegatan 39, Stockholm. Tel. 40 33 18.

Sektionen för *collie*: Agronom Sven Sixtensson, Tullinge. Tel. 109.

CYKLAR och RADIO Reparationer

A. HELLGRENS

CYKEL- och ELEKTR. AFFÄR
SKÅNEGATAN 87 • TEL. 41 27 92

De stulna skorna.

(Forts. från sid. 7.)

lille barfotade vallgossen gick mitt i klungan, men efterst i kön sprang en liten vallhund, ilsket gläfsade och ettrigt nafsande de långsammaste korna i bakhasorna. När han fick syn på mig, där jag låg på bilens fotbräda, skulle han väl göra sig riktigt duktig och visa sin makt. Varje ko, som på hussets signal makade sig mot diket eller ned i det, var vallhunden efter som ett skott och körde upp på vägen igen. Detta återupprepades med aldrig svikande precision ideligen, ideligen.

Här skall ni se en "jycke" som kan sköta kor, menade nog den lille viktige men beundransvärt energiske spetsen-vallhunden. Att det tog tio gånger längre tid för oss att komma fram med än utan hans hjälp, tänkte han inte på i sin iver att få kotruppen i samlad kolonn hem till mjölk-dags. Kohorn och koklövar är precis inte lämpligt för billackeringen att stifta närmare bekantskap med, och det korna lämnar efter sig på vägen kan man inte säga pryder upp bilringarna. Nåväl. Efter mycket om och men plöjde vi till vallhundens förtret en kanal genom koflocken och lyckades smita framför den efter flera växlingar med bilspaken. Men heder i alla fall åt en sådan hund, som sköter sitt kall.

Husse signalerade vår ankomst utanför villan, där hans vän och ordningsmannen på platsen bodde. Det tog inte lång stund för husse att i enkla ordalag berätta, huru ett "inbrott" och tjuvens uppsökande skulle kunna arrangeras och fullföljas. Polis-mannen satte sig upp i bilen efter att ha givit mig ett par vänliga ord och klappar, och så rullade vi fram mellan villor, trädgårdar och välklippta häckar till samhälls-centralaste plats. Här steg vi av, husse föreställdes för några gubbar i snyggare kläder än de kringstående, och jag lät mig nyfiket bekikas av platsens befolkning, vilken mött upp både mangrant och kvinn-grant. Man vågade bara titta på men inte röra mig, fastän jag såg så civil och oberörd ut som aldrig det.

— Kom hit — Ragg, hörde jag husse röst om en stund. Föreställningen hade redan börjat, det hörde jag på tonfallet. Nu skulle vi alltså visa vår finaste spårningsexercis. Undrar just vad de där herrarna kucklat ihop för något nu tänkte jag för mig själv och sprang till husse som stod i dörröppningen till en butik. Jag smet in och såg mig omkring. Det var en vanlig skoaffär av samma utseende som tusentals andra ehuru kanske något mindre. Bakom disken stod en gammal snäll farbror med kinder runda som vetebullar, vänligt plirande ögon, glasögonen uppskjutna i pannan, ett grönt förkläde utanpå den kullriga magen, och ur sin snusdosa av silver tog han sig en försvarlig pris snus. Han kikade så intresserat och frågande på mig som ville han säga: Visa nu om du är en sådan duktig hund, som folk pratar om. Hade jag vetat, att den där gubben var kommunalordföranden, skulle jag väl ha bemött honom med lite mera aktning trots det närgångna blickandet på mig.

Men nu kom husse. Han förde mig in i butikens lilla kontor. Jag fick nosa grundligt på en kassabok, som låg på pulpeten.

— Det var alltså den enda ledtråd Ragg fick för att spåra tjuven, hörde jag husse säga till de församlade herrarna, vilka följde varje rörelse hos mig med samma upp-

märksamhet, som publiken ägnar en trollkarls spelande fingrar kring trollstaven.

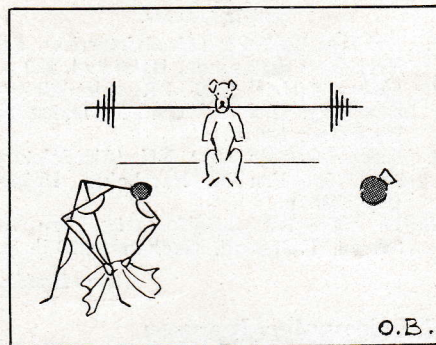
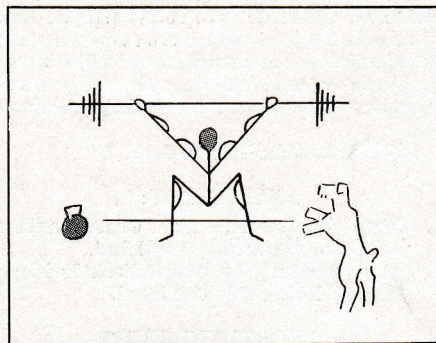
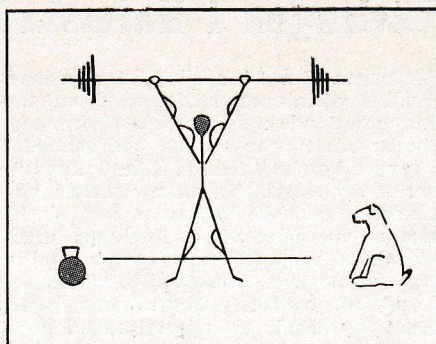
Spårlinan kopplade husse snabbt på, jag hade en bra vittring och så rusade vi ut genom dörren med större fart, än vad som egentligen behövdes. Men jag förstod av husses upprådande, att här gällde det att imponera från första början, ifall vår vän polismannen skulle få "vatten på sin kvarn". Bäst att ta det riktigt snitsigt och hålla tungan rätt i mun här — det var min tanke.

Så mycket folk som nu, hade det väl aldrig varit utanför skomakarens-kommunalordförändens affär förr. Dammet stod i högan sky av allt trampande, och det slog obehagligt in i nosen. Folket stod så packat, att det var svårt att komma fram. Äntligen var jag och husse ensamma på vägen. Här gick spåret. Några bilar körde förbi oss och virvlade upp damm, så att vi måste blunda båda två för att inte få ögonen igenmurade. Men vittringen förloerade jag inte. Vi bar iväg utmed vägkanten ett par hundra meter, så gjorde jag ett avhopp åt sidan över diket, över en gärdsgård och in i skogen. Några pojkar, som cyklat efter oss under spårningen, beklade nyfiket mina förhåvanden och fick lära sig, hur man kvickt och ledigt tar sig över en sådan där inhägnad.

Spåret gick uppför en brant skogsbacke, genom snårig och risig terräng, rakt mot och sedan utför en väldig slaggrop med små vattenpölar. Den förmente "tjuven" hade visst räknat ut, att han skulle sätta mig på ett svårt prov. Men jag släppte aldrig hans vittring för en sekund. Husse hade haft svårt att följa med, men värre blev det när vi på andra sidan den otäckta gropen kom upp på en platå med förrådiska håligheter och ett stort moras. Spåret var lätt att hålla för mig, men med hänsyn till husse måste jag sakta av farten ett tag.

Snart kom vi in på en obändig mark, full av skarpkantade större och mindre stenar. Det var besvärligt och riskabelt att komma fram här. Jag kände efter noga. Kunde mannen verkligen ha sprungit över här? Jo, det måste stämma. För all del, tappa inte bort dig Ragg, för då blir det stora fiaskot — tänkte jag och koncentrerade mig av alla krafter. Några steg till, och jag fick min belöning. Inkilat mellan några större och vassa stenar låg ett skopakets instucket. Jag borrhade in huvudet bland stenarna, fick grepp på paketet och drog fram det.

Bra — Ragg sade husse uppmuntrande och nöjd med resultatet hittills. Men vi var

inte färdiga med vår sak ännu. Vi måste ha fast "tjuven" också. Vi pustade ut ett tag, och så började vi igen. Spåret gick ohjälpligt tillbaka över stenmarken. Det gjorde ont i tassarna att springa på de vassa stenarna, så husse och jag hittade på att hoppa oss fram på de större, precis som när man springer över isflak i vattnet. Det gick fint utan att jag tappade vittringen. "Tjuven" hade bestämt tagit det makligare efter den besvärliga vägen till gömstället, för nu blev marken bättre och

friare, och snart var vi tillbaka till landsvägen.

En hel hop av åskådarna från startplatsen utanför butiken hade gått landsvägen fram till den plats, där vi just nu kom ut från skogen. Kanske tjuven finns bland dem, tänkte jag och sprang fram till folkhoppen för att göra en hastig undersökning. Jag nosade snabbt på alla människorna där, men det gav inget resultat. Tillbaka till spåret alltså. Det gick över vägen, följde dikeskanten ett femtiotal meter, svängde runt hörnet till en havreåker, över ett nytt och brett dike och gick så ut på ett plant fält. Här kunde jag följa det i rät linje cirka hundra meter, men så tog det plötsligt slut vid ett stort träd. Jag nosade ivrigt runt kring trädet för att söka vidare sträckning av spåret. Men det slutade här.

Inte en människa förutom husse syntes till. Jag tittade upp mot trädet men kunde inte se en levande varelse. Som jag emellertid var säker på min sak beträffande spåret och förnam vittringen starkt gav jag skull. Husse kom fram och tittade upp mot trädet. Han kunde inte se något misstänkt med detsamma. Men så gick han runt trädet ett par gånger och blev då varse, att högt upp bland grenarna i trädkronan satt en man hopkrupen, alldeles tyst.

— Det var bra. Kom ned nu, ropade husse vänligt upp till mannen. Jag blev kopplad i kort lina av husse och genom lugnande tillmälen upplyst om, att nu hade jag gjort mitt och behövde inte vara beredd på att ingripa till strid.

Under samspråk mellan husse och den listige "tjuven" vandrade vi tre hem tillbaka till vår skomakare, som nu skulle få stora ögon. På vägen stötte polismannen till. Han hade med sin kikare följt oss i våra förhåvanden och hade idel lovord åt vårt arbete, som hade gått rätlinjigt och snabbt. När vi kom fram till butiken, och folket fick se skopakets under husses arm och "tjuven" bevakad av mig och polisen, då började folket hurra. Succén var given.

Kommunalpamparna — med skomakaren i täten — beslutade vid nästa sammanträde utan diskussion, att för brukspolisens räkning skulle med det snaraste inköpas en dresserad polishund. Jag var uppriktigt glad över detta resultat, och min glädje förminskades icke därav, att det var en präktig kollega till mig, som fick förtroendet och ansvaret att komma till platsen.

Han har de bästa dagar i världen där. Resultatet av min uppvisning spred sig kring trakten och satte respekt i folket.

Rottweiler

OLS BUSTER SKKS 735 PP

e. Ch Vogt vom Köhlerwald SKKS 1144 NN u Ch Matts Kickan SKKS 2057 LL står till avelstjänst.
Gösta Olsson, Tegnebyvägen 12, Ängby. Tel. 37 17 13.

Importerade rottweilerhunden

Champion Tell von der Hackerbrücke SKKS 2766 PP står till avelstjänst. Tell stammar å såväl fädernet som modernet i huvudsak från Alfon Brendle.

Närmare upplysningar hos ägaren
Sekreterare *Sven Hydén*, Askrikegatan 7, Stockholm.
Tel. 60 06 98.

TILL SALU.

Airedaleterriervalpar från kennel Trotten: en kull e Ch Aislaby Bertric u Trottons Theodora 1893 PP, en kull e Ch Trottons Trots Allt u Trottons Therése 2614 PP. Leveransfärdiga i slutet av juli. Pris Kr. 150:—.

Hänvändelse till Herr *G. Arvidsson*, Oqvista Gård,
Vallentuna. Tel. Vallentuna 244.

TILL SALU.

Airedaleterriervalpar födda den 25 maj 1942 e. Ch Aislaby Bertric 1315 MM (SKK:s avelshund) u Mountebanks Monique 1747 PP (e Warland Tobacco 2560 PP u Cotsford Gloria) 1:a ökl 2:a skl Gävle 41.

Hänvändelse till Fröken *G. Sörvik*, Viktor Rydbergsg. 1 B,
Tel. 16 36 92 eller 26 10 79, Göteborg.